LOIS TESTERMAN

Revanșă amară

Traducerea și adaptarea în limba română de

LILIANA SITAȘ

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

J.D. privi scurt unul dintre ceasurile electronice ale aeroportului din Denver. Nu-i plăcea să aștepte. Mai ales atât de dimineață. La ora asta era, de obicei, așezat la biroul lui și își tria corespondența, în timp ce secretara îi comunica programul zilei.

Își puse ziarul financiar sub braț și se așeză în fața uneia dintre ferestrele imense ale aeroportului. Un vânt puternic de mai sufla deasupra pistei betonate, obligând lucrătorii să se aplece ușor în față, ca să nu se dezechilibreze. În jurul lor, mici vehicule rulau printre camioane, cisterne, iar remorci lungi cărau bagajele pasagerilor proaspăt sosiți până la terminal. În depărtare, decola un avion.

J.D. își consultă din nou ceasul. În curând, avionul care îl aducea pe nepotul lui, Travis MacLean Malone, va ateriza acolo. Copilul se întorcea dintr-o vacanță de două săptămâni la bunicii din partea tatălui și, cu siguranță, avea să-i povestească o groază de întâmplări hazlii. Bărbatul surâse imaginându-și figura puștiului de patru ani. Îi lipsise. Iar despărțirea fusese absolut necesară: lucrând zi și noapte, J.D. reușise să grăbească instalarea firmei lui la Denver. Sediul lui MacLean Transporturi & Investiții era, de-acum înainte, în capitala statului Colorado, iar J.D. era acum liber să-l ducă pe Travis în munți.

Începeau o viață nouă și, de data aceasta, nu va fi zgârcit cu timpul său. Nepotul lui avea nevoie de el; o să-i ofere tot ce nu putuse să-i dea fiicei lui, în urmă cu douăzeci de ani. Pe măsură ce își amintea întâmplările tragice din trecutul lui, se schimba la față ...

Revăzu cu ochii minții figura plăcută a lui Daisy, singura lui copilă, pe când era o fetiță veselă și dezghețată.

Era atât de departe și totuși, atât de aproape ...

– Ia te uită, tată, ce am făcut azi la școală!

Daisy îi întinsese, atunci, pe masa din bucătărie, o hârtie mare pe care desenase camionul lui. Îl schițase din linii stângace, dar viu colorate.

Pe vremea aceea, avea un singur camion ... o semiremorcă, și aceea cumpărată de ocazie, pe care n-o plătise încă. Pentru el, pe-atunci, fiecare zi însemnase o luptă, mai ales de când soția lui îl părăsise, aruncându-i în față un teanc de facturi.

Plecase din senin fără să-i spună unde, și i-o lăsase pe micuța lor Daisy, în vârstă de ... opt luni!

Daisy, pe care el n-o văzuse crescând, căreia nu-i putuse acorda destul timp și mai multă dragoste ... Daisy care devenise o tânără încântătoare ... Atât de frumoasă, încât găsise foarte repede un soț. Iar copilul s-a născut imediat. Travis.

Fericirea acestei încântătoare familii era ca un balsam pentru inima împietrită a lui J.D. Puțin câte puțin, se lăsase cuprins de o tihnă binefăcătoare, până când fatalitatea a lovit din nou. În urmă cu câteva luni, în decembrie, o avalanșă îi ucisese pe Daisy și pe soțul ei. În doar câteva minute, Travis rămăsese orfan.

Degeaba se vindecase J.D. de încercările la care fusese supus, această nouă încercare l-ar fi dărâmat complet, dacă nu ar fi existat micuțul. Trei ani și jumătate dintr-o viață care de-abia începuse.

Din dragoste pentru acest nevinovat, tatăl devastat de durere își depășise suferința.

Pentru el, își lipise pe față un biet surâs, îi spusese o frumoasă poveste despre o călătorie spre paradis, ca să-i explice brutala dispariție, a părinților lui, și tot pentru el își adunase toate forțele și energia de care era capabil ca să continue lupta.

Ca și Daisy cândva, Travis avea nevoie de el. Doar împrejurările erau altele. Tânărul de altă dată care se luptase să supraviețuiască, se maturizase, îmbătrânise și, mai ales, devenise bogat. De-a lungul anilor, societatea lui de transporturi se dezvoltase într-atât încât devenise una din cele mai importante din țară. J.D. își diversificase investițiile, crease filiale în turism, investise în sectoare de vârf, ceea ce i-a permis să-și dubleze mizele și să jongleze cu rechinii finanțelor, pe scurt își construise un mic imperiu. Forța lui venea din arta de a transfera puterea. Înconjurat de o echipă competentă, putea, de-acum, să culeagă roadele acestei politici inteligente. Instalându-se la Denver, cetate care s-a ivit și a crescut în mijlocul unui peisaj montan grandios, J.D. se fixase într-un decor natural în care își dorea să-l vadă crescând pe nepotul lui.

De la înălțimea apartamentului imens cu terasă, pe care și-l amenajase la ultimul etaj al turnului MacLean, se zăreau vârfurile înzăpezite ale Munților Stâncoși. Natura era acolo, lângă ei, și achiziționarea recentă a unui elicopter îi va

permite lui J.D. să aibă toată libertatea și mobilitatea de care avea nevoie ca să se consacre copilului și distracțiilor de care acesta avea nevoie, fără să piardă din vedere afacerile lui.

Era gata pentru o nouă viață!

J.D. se întoarse și se plimbă puțin prin sala de așteptare, clătinând doar din cap în momentul când o femeie, îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată, îi aruncă un surâs provocator.

La patruzeci și șase de ani, J.D. avea o alură puternică, o figură de o frumusețe misterioasă și tâmplele ușor grizonante. Purta îmbrăcăminte italiană, de firmă, care îi trăda reușita financiară și era obișnuit cu genul acesta de invitații mute. Nu-l șocau, dar nici nu-l interesau.

În schimb, încremeni în clipa în care văzu trecând o blondă cu o ținută și un mers maiestuos, de regină. Un costum taior albastru ca noaptea îi scotea în evidență curbele ireproșabile care se legănau pe o pereche de picioare admirabile.

J.D. o privi oprindu-se în fața panoului care afișa sosirile, fără să-și poată stăpâni o tresărire.

Era ridicol! După tot acest timp, o figură întâlnită din întâmplare, o siluetă zveltă, o coamă de păr auriu, erau în stare să-i trezească amintiri de care nu putuse să se

elibereze complet. Trecuseră douăzeci de ani, dar amintirea lui Katherine Dalton Kelly era la fel de vie, iar puterea ei asupra lui la fel de mare.

Kat. Îi zdrobise inima.

Dar J.D. avea răbdare. Lăsase timpul să se scurgă, obsedat de convingerea profundă că într-o zi va sosi momentul represaliilor. Această clipă era tot mai aproape, iar el semănase deja primele jaloane ale răzbunării. Prin instalarea la Denver, mai întâi. Apoi, asocierea cu Iris, sora Katherinei. Când aceasta din urmă va afla vestea parteneriatului lor, reacția ei va fi zdrobitoare ... J.D. aștepta momentul marii confruntări cu un amestec de mânie surdă și intensă curiozitate.

Tânăra blondă se întoarse ușor și mătură cu ochii ei cenușii terminalul.

J.D. își simți inima bătând mai repede, până la sufocare.

Ea era!

Katherine Kelly!

N-o mai văzuse de douăzeci de ani, dar ar fi recunoscut această figură și din mijlocul flăcărilor iadului.

Privirile lor se întâlniră cu violența a două blocuri de gheață care intră în coliziune.

J.D. rămase, o clipă mut, în timp ce Katherine, foarte stăpână pe ea, de-abia își trăda tulburarea.

– Bună ziua, Kat, spuse el, afișând un calm pe care era departe de a-l simți.

– Bună ziua, J.D., răspunse ea.

Își întoarse privirea la panoul pe care îl studiase, ca să-și demonstreze dorința de a ignora această întâlnire dezagreabilă; dar J.D. nu era de acord! Avea în sfârșit ocazia să-și lovească dușmanca: n-o va rata!

Se fixă lângă ea și așteptă.

– Nu are nimeni nevoie de tine în altă parte? Oriunde, numai să fie în altă parte.

J.D. surâse.

– O să ne mai întâlnim din când în când, de-acum, cu siguranță. Tocmai m-am instalat în Denver.

Femeia își trecu o mână prin păr și gestul făcu să-i scânteieze superbul solitar pe care îl purta pe inelarul stâng. Faimosul diamant Kelly!

J.D. se crispă, fără să vrea. Deci, îl mai purta încă, chiar dacă a rămas văduva bogatului magnat al petrolului de mai bine de opt ani.

– M-am gândit că celebrul avocat al cauzelor pierdute va avea puțin timp pentru un vechi prieten, reluă el, sarcastic. "Îngerul justiției", astfel te numesc ziarele din oraș, nu-i așa?

Katherine se întoarse către el și-i înfruntă privirea fără să clipească, abordând în același timp un ton distant:

– J.D., nu am nimic să-ți spun și reciproca este fără îndoială valabilă. De ce să ne pierdem timpul cu flecăreli?

Bărbatul își lăsă privirea să-i alunece lent pe figura interlocutoarei lui, mângâindu-i cu ochii catifelarea pielii, umbra genelor alungite cu rimel, conturul buzelor roșii.

Nu se grăbea deloc și Katherine se înarmă cu răceală și dispreț, gata să-l înfrunte.

– Nu te-ai schimbat, îi spuse el cu blândețe.

O lumină periculoasă străluci, o clipă în ochii cenușii ai tinerei femei, iar J.D. se bucură: chiar dacă ea afișa o stăpânire de sine absolut remarcabilă, mai reușea, deci s-o tulbure! O cunoștea prea bine, știa că acum fierbe de mânie. Nu ar fi rezistat să-și înfigă unghiile lungi și manichiurate în figura lui ironică, dacă nu ar fi considerat gestul nedemn de ea. Dar mânia ei va fi și mai mare când va afla despre asocierea lui cu Iris.

– Atunci, înger scump, continuă bărbatul cu un ton suav, ce mai fac milioanele Kelly?

Katherine păli.

– Continui să muști în gol, J.D. O să-ți spargi dinții, curând.

– Știi bine că îmi place să risc.

Nu știu nimic mai excitant decât să mă măsor cu tine.

Bărbatul își însoți cuvintele cu un gest ușor, mângâindu-i obrazul. Acest gest o făcu pe tânăra femeie să-și piardă cumpătul.

– Tu? Să te măsori cu mine? Mă faci să râd. Te voi distruge.

J.D. își reprimă un surâs victorios. Această bruscă tutuire, îi dădea satisfacție. Era semnul unei tulburări pe care o mângâiere a știut s-o provoace mai bine decât cuvintele. Avea încă influență asupra ei ...

– Serios? ripostă el. Tremur deja.

Femeia își dădu brusc o șuviță de păr în spatele urechii, descoperind o perlă fină prinsă în lobul ei delicat. Totul, în înfățișarea ei, în stilul ei, trăda o distincție și o eleganță discretă, naturală. Era la fel de elegantă, la fel de rece și de distantă ca atunci când îi întorsese spatele ca să se mărite cu Jim Kelly și dolarii lui.

Chiar în clipa aceea, microfoanele aeroportului anunțară aterizarea avionului lui Travis, readucându-l pe J.D. în prezent. Se va răzbuna pe Katherine altădată, unde, când și cum hotărâse de mult.

Pentru moment, sosirea nepotului lui este mult mai importantă.

– Pe curând, îngerul meu, îi spuse, învăluind-o pe tânăra femeie în privirea lui lungă, insolentă.

Katherine se forță să studieze panoul sosirilor. Nu era prea dispusă să-și reîntâlnească o veche prietenă care era în trecere prin Denver. Pentru ea, pentru Mary, venise azi la aeroport.

De altfel, Katherine era la capătul puterilor. Ca un elastic pe care îl întinzi prea mult, putea ceda în orice moment. Era dărâmată.

Chiar nu avusese nevoie să-l revadă pe J.D. MacLean tocmai acum! Auzise că s-a mutat în Denver, dar nu se așteptase să-l revadă atât de curând.

Închise ochii și încercă să invoce imaginea unui râu liniștit care curge în mijlocul unui câmp acoperit cu flori. Dar, tactica aceasta care i-a fost de folos de atâtea ori, de data aceasta nu a funcționat. Katherine nu revăzu decât imaginea lui J.D., ochii lui atât de negri că de-abia îi zăreai pupilele, părul lui negru și des, de-abia înspicat cu fire argintii ... Katherine își reprimă cu greu un frison. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru o astfel de întâlnire. Monstrul a prins-o pe picior greșit. A profitat de starea ei de epuizare ca să se joace cu nervii ei.

Oh! Cât îl ura! Poate că mai mult decât îl iubise.

Data viitoare va fi pregătită.

O să regrete că a venit s-o hărțuiască pe propriul ei teren. Se va bate cu toate forțele și va șterge surâsul disprețuitor de pe fața frumoasă a lui J.D. Încerca zadarnic să se calmeze. Da, cu siguranță, era epuizată. Iris avea dreptate când o sfătuia să ia o pauză.

De mai mulți ani se erijase în apărătoarea cauzelor pierdute, făcând dovada unei elocvențe și a unei eficacități pentru care mulți avocați o invidiau. Consecințele acestui succes se făceau simțite tot mai mult, zi de zi. Dăduse adevărate bătălii, își risipise energia mult prea mult și acum corpul ei, spiritul ei îi impunea un răgaz. Nu putea să mai alerge astfel, da la birou la sălile de judecată, fără să riște o cădere fizică și nervoasă. De prea multă vreme își impusese ritmul acesta infernal. Deja puterea ei de concentrare i-a jucat o festă și era cât pe ce să i se întâmple o catastrofă: să nu se mai poată controla în timpul unui proces. O retragere era absolut necesară. Echilibrul ei personal depindea de acest lucru.

Își mângâie tandru verigheta, gândindu-se, din nou, la Big Jim. Cât trăise, soțul ei o asculta și o sfătuia în momente dificile ... Îi lipsea înțelegerea perfectă care existase între ei.

Katherine privi un cuplu de tineri care se sărutau în apropierea ei.

După șocul întâlnirii cu J.D., această imagine înduioșătoare reuși s-o transporte, din nou, în trecut.

Se revăzu, proaspătă bacalaureată, căutându-și un serviciu pentru vară. Soția lui J.D. tocmai îl părăsise, iar el avea disperată nevoie de o baby-sitter care să se ocupe de bebelușul lui de opt luni. Katherine se îndrăgostise de el din prima clipă, dar J.D. se zbătea în mijlocul unor probleme financiare de netrecut. Era împovărat de responsabilități multiple și muncea, asemeni unui ocnaș, ca să-și plătească datoriile și să pună pe picioare compania de transporturi care nu avea pe atunci decât un singur camion. În aceste condiții, avea foarte puțin timp pentru micuța lui Daisy, așa că proaspăta doică luă în mâinile ei frâiele gospodăriei și își organiză viața în funcție de Daisy și nevoile ei. J.D. se întorcea noaptea târziu, epuizat. Katherine avea grijă și de el – îi pregătea masa și, mai ales, îl asculta, când simțea nevoia să vorbească, să-și împărtășească grijile unei urechi atente. Astfel, în timp, se înjghebă între ei o relație profundă, care a evoluat în mod firesc spre dragoste. O dragoste pe care J.D. a împărtășit-o pentru puțin timp.

Din senin, a hotărât că această combinație este imposibilă și, fără nici o explicație, a pus un punct final dureros și neașteptat.

Ruptura aceasta a zdrobit inima tinerei care era atunci Katherine, dar J.D. nu era dispus să-și schimbe hotărârea. Luase această decizie fără s-o consulte, sau să se gândească măcar că ea l-ar putea iubi destul de mult încât să-i rămână aproape și să-l ajute să depășească necazurile. Katherine nu a putut să facă nimic altceva decât să plece.

Plecase fără să se uite înapoi. Atunci când Big Jim îi oferise prietenia, sprijinul lui și, mai târziu, un inel de logodnă, le-a acceptat pur și simplu.

Jim era calm și dulce.

Știa să o asculte și n-o grăbea niciodată. Îi era aproape în orice situație, dar fără s-o sufoce. Relația lor se baza pe respect, înțelegere și multă tandrețe.

Trecuseră șase ani și Katherine, care își luase de puțin timp doctoratul în drept, se întâlni din nou cu J.D. Întâlnirea a fost scurtă, iar reacția bărbatului, extrem de violentă, când a aflat vestea căsătoriei ei. Bineînțeles , ea pusese puțin gaz pe foc, provocându-l. Era încă tânără, pe-atunci, și rănile provocate de despărțirea de J.D., nu se vindecaseră încă. Se despărțiseră atunci, spunându-și cuvinte grele, orbiți și unul și altul de ură și de mândrie. Katherine se cutremură și acum, la amintirea scenei care avusese loc între ei.

De-atunci, auzise multe despre reușita spectaculoasă a lui J.D., dar niciodată până acum nu s-au mai revăzut. Viața ei continuase calmă și senină. Apoi, moartea brutală a lui Big Jim a dat totul peste cap, iar Katherine, ca să reziste, s-a dedicat în totalitate muncii.

Acum a venit vremea pentru o pauză. Nu putea visa la altceva mai bun decât la vechea locuință părăginită a surorii ei Iris.

Sigur că da, o să-și consulte foarte repede agenda, ca să-și poată organiza vacanța meritată.

– Poppy!

Travis se smulse din mâna stewardesei și alergă spre J.D.

Acesta îl luă în brațe, fericit să simtă mânuțele copilului înlănțuindu-se în jurul gâtului lui.

– Salut, puștiule, murmură strângându-l în brațe. Cât mă bucur că te-ai întors!

– Nu voi mai pleca niciodată, îi răspunse Travis. Niciodată! Voi rămâne mereu cu tine! Mi-a fost frică să nu pleci și tu în paradis.

J.D. își simți inima strângându– i-se.

– Sunt aici, copile! De-acum vom fi împreună. Promit.

– Puștiul tresări mulțumit, iar bunicul lui îl lăsă jos.

– Mergem să vedem noua casă?

J.D. îi luă mânuța și-l asigură, surâzând:

– Chiar acolo mergem acum!

Mai târziu, seara, J.D.se aplecă asupra copilului adormit și-i scoase, cu delicatețe, degetul pe care copilul și-l sugea în somn. Îi revenise obiceiul ăsta prost ...

Își închise cu amărăciune ochii, gândindu-se la teribila tragedie pe care viața i-a impus-o copilului, mult prea devreme.

Iar coșmarul s-a terminat, își promise, solemn, MacLean. De-acum va pune totul în mișcare ca să-l protejeze pe micuț de grijile existenței.

J.D. știa, mai bine ca oricine, cât de necruțător poate fi uneori destinul. Nu mai vrea ca nepotul lui, copilașul lui Daisy, să mai sufere vreodată.

Capitolul 2

Secretara Katherinei așeză o grămadă de dosare pe biroul avocatei.

– Iar ați lucrat târziu aseară, o dojeni ea.

– Hm?

Incidentul de la aeroport se întâmplase în ajun, dar pentru Katherine era deja foarte departe, ca și vacanța promisă, de altfel.

De-abia întoarsă la birou, s-a lăsat din nou copleșită de o tonă de lucruri și dacă nu a uitat, cel puțin și-a schimbat decizia de a pleca în vacanță.

Luă primul dosar din grămadă și-l deschise:

– Este afacerea Krevis contra Neman? Ah ...

Parcurse rapid raportul, înainte să se oprească asupra unei fraze.

El pretindea că nu știa nimic despre viitoarea demolare a imobilului, dar reprezentantul ministerului afirmă ...

Căută o altă mapă din carton în dezordinea de pe birou și scoase un alt proces-verbal.

– Sunt sigură că am citit undeva ... A, iată. Secretara lui Reblovsky i-a spus că figura pe lista clădirilor condamnate. Să reținem asta, Mandy.

Mandy își încrucișă brațele și o privi cu atenție.

– Măcar ați dormit puțin?

În fața Katherinei, ocupată să facă tot felul de adnotări într-un carnet, femeia renunță.

– În sala de așteptare se află un membru din consiliul de administrație al societății Kally, reluă femeia. Vrea să vă vorbească în legătură cu o fuziune de societăți. Pe linia doi este la telefon un ziarist de la Denver Star. Întreabă dacă ați fi dispusă să le furnizați câteva informații despre escrocul acela care vinde persoanelor în vârstă polițe false de asigurare. Ar vrea să-și avertizeze cititorii ...

– Este o idee bună!

Katherine ridică receptorul, în timp ce Mandy îi scria câteva cuvinte pe un colț de hârtie. "Pe linia cealaltă vă caută Iris. Îi spun că o veți suna mai târziu."

Katherine aprobă din cap și își continuă conversația cu jurnalistul.

Trei ore mai târziu, dădu din întâmplare peste mesajul lui Mandy, de care uitase complet, și formă imediat numărul surorii ei. Când aceasta îi răspunse, cu vocea ei veselă și plină de căldură, Katerine surâse și se instală mai comod în fotoliul de piele, gata pentru o discuție plăcută.

Iris era una din acele femei născute să răspândească în jurul lor bucurie și confort. Era asemenea soarelui, a florilor și a aerului curat din munții din Colorado. Pentru Katerine nu era doar sora iubită ci și cea mai bună prietenă. Chiar și atunci când exagera ca o cloșcă grijulie, ceea ce era, de fapt, la ea, a doua natură.

– Continui să te ucizi muncind fără odihnă, îi spuse Iris, îngrijorată. De câte ori te-am invitat să vii să petreci puțin timp cu mine? Ai nevoie de odihnă, Kat. Nu ai nici o scuză. Kodiak e la câteva ore cu mașina de Denver.

– Știu, draga mea, dar am mult de lucru. Ce s-ar alege de cabinetul meu dacă aș pleca de câte ori aș avea chef? Nu pot să le fac asta clienților mei. Dar să vorbim mai bine de afacerile tale. Cum te descurci?

– Afacerile mele? întrebă, după o scurtă pauză, Iris.

Tonul ei trăda o oarecare șovăială, ca a copiilor prinși cu mâna în borcanul cu dulceață.

Cel de-al șaselea simț al Katherinei o alertă imediat.

– Da, afacerile tale. Hotelul tău. Cum te descurci financiar? Nu a putrezit nici un parchet, în ultimul timp? Sau, nu cumva acoperișul?

– Deloc, totul e bine. Nu încerca să eviți discuția. Pentru mine, tu ești un motiv serios de îngrijorare. Sunt sigură că n-ai mâncat decent de mult. Probabil că înghiți sandvișuri, între două ședințe ...

– Ai lume? Rezervări? o întrerupse Katherine, nu atât ca să evite o nouă predică, dar mai ales ca să descopere motivele atitudinii evazive ale surorii ei.

– E aglomerație. Și tu, îți faci timp să dormi noaptea ?

– Evident. Ești tot la limită, cu banca? De ce refuzi ajutorul meu?

– Kat, nu pentru asta te-am sunat, se impacientă Iris.

– Ai făcut bine că ai înlocuit țevile instalațiilor? insistă, Katherine.

– Bineînțeles. Nu suferea amânare.

– Cât ai plătit pentru asta? Ai făcut un nou împrumut?

– Kat. Sunt sora ta, nu un martor recalcitrant. Orice-ar fi, asociatul meu se ocupă de asta ...

– Asociatul tău?

Asta era. Ea se oferise de multe ori s-o împrumute cu bani, dar sora ei o refuzase mereu.

Acum, Iris se simțea vinovată că a apelat la altcineva.

– Ce asociat?

Urmă un nou moment de tăcere, apoi Iris își drese glasul.

– J.D. MacLean.

Numele căzu între ele cu fluturarea aeriană a unei batiste de dantelă care aterizează pe trotuar. Avu, totuși, efectul unei bombe.

– J.D. MacLean, repetă Katherine, temându-se că n-a auzit bine.

O cuprinse o furie oarbă.

– Dar e un adevărat rechin. Ai semnat actele?

Sora ei ezită puțin, apoi îi răspunse ferm.

– Da, am semnat. Suntem asociați, mi-a dat destui bani ca să-mi pot șterge datoriile și se ocupă de contabilitate.

Katherine își trecu o mână pe fața golită de sânge. J.D. pusese mâna pe biata ei soră.

– De ce n-ai apelat la mine? exclamă cu mânie și cu oarecare ciudă.

– Te rog, Kat, nu te supăra. Știi că-mi place să mă ocup eu însămi de afacerile mele. Tu ... Cu tine e puțin ...

Tânăra se opri, căutându-și cuvintele ca să nu-și jignească sora.

– Tu te-ai fi ocupat de tot, iar eu aș fi avut impresia că nu mai controlez nimic, lucrurile ar fi scăpat de sub control. Te rog, încearcă să mă înțelegi.

– Ei bine, dar de ce el, de ce J.D.? Te va devora, pur și simplu.

Iris pufni în râs.

– Ce-ți închipui? J.D. este absolut corect și am încredere totală în el. Pentru că-ți petreci tot timpul cu criminali, vezi răul peste tot, Kat dragă.

– Văd răul acolo unde este, Iris, îi răspunse aceasta, ostenită.

Își reaminti figura batjocoritoare a lui J.D. de la aeroport. Triumfa, bădăranul. Știa precis că vestea acestei asocieri o va înfuria teribil. Era o provocare clară. Ei bine, nu se va eschiva. Va ridica mănușa. Vrea război? o să vadă el ...

– Atunci, vii să mă vezi? se auzi vocea lui Iris de la celălalt capăt al firului. Îmi doresc foarte tare să-ți arăt transformările pe care le-am făcut. Și apoi, am o groază de proiecte ...

– Iris, o întrerupse sora ei, sunt căutată pe cealaltă linie. Îmi pare rău. Te sun eu. O clipă mai târziu, când pusese telefonul jos, fierbea. J.D. pusese mâna pe Iris și-i acaparase hotelul care se prăbușea.

Vestea aceasta îi dădea palpitații.

Se ridică, își aruncă pantofii și începu să facă ture prin biroul ei mare.

De fapt, prin sora ei, o viza pe ea. Nu avea nici o îndoială. Fie. J.D. MacLean n-o speria, oricât făcea pe grozavul. Dar nu va accepta niciodată ca naiva ei Iris să fie amestecată în această vendetă. Trebuia să acționeze. Cât se poate de repede. Se duse la telefon și obținu imediat, prin serviciul de informații al orașului, numărul de telefon de la MacLean Transports & Investments. Apoi , după ce a trecut peste patru rânduri de secretare, a reușit să pătrundă în vizuina lupului.

– MacLean la telefon.

– Tot pe cei slabi, fără apărare îi ataci și acum? îl întrebă Katherine, apăsând pe butonul microfonului.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște, iar tânăra femeie își putu imagina cu ușurință surâsul sarcastic al interlocutorului ei.

– Te referi la Iris, bineînțeles, îi răspunse într-un târziu. Așteptam telefonul tău, Katherine.

Vocea gravă și oarecum aspră a lui J.D. invada încăperea, cu o notă de aroganță tocmai potrivită ca să întindă și mai mult nervii și așa întinși ai femeii.

– Iris n-ar fi trebuit să apeleze la tine.

Aș fi putut s-o ajut eu.

– Poate, dar tu ai fi luat imediat conducerea operațiunilor și ea s-ar fi simțit exclusă din propria afacere.

– Și tu ai sărit în ajutorul ei doar ca să-i permiți să-și afirme independența?

– Absolut, răspunse el, fără să renunțe la calmul lui. Ce alt motiv aș fi putut avea?

– Ce vrei, J.D.? Ce preț trebuie să plătesc ca să mă lași în pace?

– Nu am timp să vorbesc despre asta acum. Sunt în plină ședință și nu am nici o clipă liberă înainte de ora nouă, în seara asta. Vino să mă vezi atunci.

Fără să mai adauge nimic, J.D. întrerupse convorbirea, iar Katherine încremeni, cu ochii la telefon și lividă la față. Recunoștea metodele lui J.D. Dând primele lovituri, avea întotdeauna grijă să fie în avantaj. Era deja în avantaj, pentru că ea nu-i ghicise adevăratele intenții. Ori, pentru a combate și a hărțui un dușman, trebuia să știi absolut totul despre el, până și ce are în burtă.

Își impuse să respire adânc de câteva ori, până ce calmul care o cuprindea treptat împrăștie furtuna care-i fierbea în inimă și în suflet.

– La ora nouă, MacLean. Și, crede-mă, va fi o bătălie lungă.

***

Era acolo: frumoasă și distantă, într-un costum taior cu pantalon din crepdeșin de culoarea fildeșului, cu părul ei blond, lung, acoperindu-i umerii, cu privirea rece a ochilor ei cenușii, cu o ostilitate evidentă.

Iar J.D. a fost nevoit să facă apel la toate puterile lui ca să se stăpânească, să nu tremure ca un adolescent.

– Vrei să bei ceva? o întrebă îndreptându-se către barul care se afla în celălalt capăt al camerei imense care îi servea de birou.

– Am venit să vorbesc despre sora mea, nu să facem schimb de mondenități, îi răspunse ea, aspru și sec.

– Draga mea, nimic nu e mai potrivit, după o zi lungă de trudă, ca un pahar de whisky. Te calmează imediat.

Turnă un deget de Jack Daniels într-un pahar de cristal, adăugă două cuburi de gheață și se întoarse către ea.

– Ia loc, te rog, îi spuse arătându-i canapelele largi, din piele.

Katherine se supuse, stând picior peste picior. Degetele ei băteau într-unul din genunchi, dar acesta era singurul

gest care-i trăda indispoziția. Cu spatele drept, capul sus și privirea directă, părea asemenea unei zeițe a războiului, pornită pe calea ostilităților. J.D. își sorbea încet whiskyul studiind-o cu coada ochiului. Nici o altă femeie nu trezise vreodată în el o asemenea explozie de sentimente contradictorii. Încerca față de ea o ură cu atât mai violentă cu cât avea înfățișarea unei iubiri care se născuse moartă, o dragoste pe care el o sugrumase cu propriile mâini. O alungase pe Katherine din viața lui și, o dată dispărută, fusese cuprins de o disperare fără sfârșit. Câte sticle de alcool înghițise, în speranța deșartă că va îneca amintirea trăsăturilor ei angelice? Pentru toată această suferință, vroia s-o facă acum să plătească; pentru cuvintele teribile pe care i le aruncase în față, când, șase ani mai târziu, s-au revăzut; pentru râsul ei sarcastic; pentru disprețul și violența cu care încercase să murdărească trecătoarea dar frumoasa lor poveste de dragoste; pentru ușurința și indiferența care o împinseseră în brațele altui bărbat, mai bogat și mai puternic decât el.

O să plătească pentru toate acestea. Și pentru că sora ei Iris era singurul ei punct slab, singurul defect al carapacei care o proteja, va folosi această momeală, ca s-o facă să cadă în cursa răzbunării lui.

Se îndreptă lent către ea și se așeză pe cealaltă canapea, în fața ei.

– Ești mai frumoasă ca niciodată, îi zise încet.

Katherine își strânse buzele.

– Cât vrei ca să renunți la partea ta din afacerea lui Iris, J.D.?

– Nici tu, nici toți banii tăi Kelly n-ar putea să-mi plătească ceea ce vreau, Katherine.

– Ce joc e ăsta, de fapt? De ce Iris? Pe mine mă vrei, nu-i așa? Las-o pe ea în pace, spune-mi cât vrei pentru răscumpărarea părții tale, și să ne reglăm conturile între noi.

– Nu sunt sigur că lui Iris i-ar plăcea să te audă că o tratezi ca pe o fetiță neajutorată. Sincer, draga mea, cred că îți subestimezi sora și înțeleg acum mai bine de ce refuză să te lase să-ți vâri nasul drăgălaș în afacerile ei. Nu crezi că a venit clipa s-o lași să-și ia propriile decizii și să zboare cu propriile ei aripi?

– Cum ar putea să zboare singură când tocmai s-a aruncat în ghearele unui vultur? exclamă, pradă unei mânii surde.

J.D. avu un râs răgușit care acționă asupra Katherinei asemenea unei descărcări electrice.

– Imaginea este grăitoare, dar nejustificată, îngerul meu, replică cu un aer insolent, bărbatul. Țin mult la Iris și n-am deloc intenția să-i fac rău. De altfel, nu am obiceiul să-mi prejudiciez asociații. S-ar fi aflat, dacă aș fi fost un afacerist necinstit. Sunt destui oameni pe care reușita mea exemplară îi deranjează.

– Atunci, dovedește-mi buna ta credință și vinde-mi partea ta din afacerea lui Iris. Îl voi trimite pe reprezentantul meu ca să rezolvați împreună această treabă.

– Puteți să vă duceți dracului, tu, cu banii tăi și împuternicitul tău, declară J.D. cu un calm care dezmințea fulgerele din ochii lui. M-am angajat față de Iris și nimeni și nimic nu mă poate convinge s-o abandonez.

Katherine sări în picioare.

– Îți interzic să te amesteci între mine și sora mea. Nu te vreau în calea mea ...

– Sunt în drumul tău, fie că-ți place, fie că nu, Katherine.

Clătină din cap, înainte de a continua:

– Nu suporți să nu controlezi totul, nu-i așa? La tine, totul e ori negru ori alb, nu e cale de mijloc. Există cei buni și cei răi și între ei golul, nimic altceva. Nu-ți poți închipui, nici măcar o clipă, că aș putea fi sincer interesat de sora ta.

Katherine izbucni într-un râs disprețuitor.

– Mă crezi o începătoare? Nu știu exact care sunt intențiile tale în această afacere, dar nu e nimic filantropic, sunt sigură de asta. Tu ai ce ai cu mine și te folosești de Iris ca să mă distrugi. E revoltător și laș

J.D. lăsă pe masă paharul, se ridică la rândul lui și se îndreptă spre fereastra imensă care se deschidea spre oraș. Trebuia neapărat să-și păstreze sângele rece. Nu era momentul să piardă avantajele pe care le câștigase în această confruntare. Evident, Katherine presimțise motivele profunde care îl determinau să acționeze astfel. Totuși, tabloul nu era chiar atât de negru cum îl descrisese ea.

Întâmplarea o plasase pe Iris în drumul lui și chiar ea a fost cea care a avansat ideea unei asocieri. J.D. căuta, pe-atunci, un refugiu în munți pentru el și nepotul lui. Casa mare și dărăpănată a lui Iris, cuibărită cu dependențele ei, în mijlocul unui decor natural, i se păruse soluția ideală. Puțin câte puțin, ideea răzbunării, pe care o întreținea de-atâția ani, mai mult sau mai puțin conștient, se insinuase în sufletul lui. Asociindu-se cu Iris, dădea mai multe lovituri dintr-o dată. Ajuta o prietenă să iasă dintr-o situație financiară dificilă, găsea un adăpost pentru escapadele în munți cu Travis și, satisfacție supremă, dădea peste nas dușmancei lui declarate, femeii care îi înveninase

întreaga existență. Văzând reacția Katherinei, s-ar părea că planul lui mergea mai bine decât sperase. Și încă nu scosese sabia ...

Se întoarse către interlocutoarea lui.

– Ascultă, înțeleg că te tulbură puțin această poveste. Va trebui totuși să accepți faptele, pentru că nu se va schimba nimic. Iris avea nevoie de banii mei, o iubesc mult și sentimentul e reciproc. Îmi pare rău, dar nu-ți rămâne decât să înghiți gălușca și să nu pui totul la inimă.

Se apropie de ea, privind-o batjocoritor.

– Ești cumva geloasă? murmură el.

Nu-i scăpă frisonul care o străbătu pe Katherine din cap până în picioare și mai făcu un pas spre ea. Aproape că o atingea, acum.

– Știi la ce mă gândesc văzându-te astfel, învăluită în ură și în mândrie? Îmi amintesc de Escalibur, sabia regelui Arthur. Un singur om putea s-o smulgă din stânca în care era înfiptă.

Katherine izbucni în râs.

– Crezi că poți să mă strângi cu ușa, J.D.? Pentru asta ar trebui să fii la înălțimea ...

Ultimele cuvinte îi muriră în gât, sufocate de buzele lui J.D., care le zdrobiră pe ale ei.

O prinse de ceafă cu o mână de fier și cu cealaltă o făcu să se încovoaie spre el, ca o trestie îndoită de forța vântului.

– Nu, râde Kat, îi spuse. O să te fac să-ți înghiți sarcasmele.

Erau acolo amândoi, fremătând de ură și de confuzie, surprinși să constate în ce măsură fiecare putea să-l facă să sufere pe celălalt.

Katherine, mai ales, trebui să facă un efort supraomenesc să nu fugă sau să se prăbușească. Sângele îi lovea tâmplele și ea încerca să-și rețină lacrimile care-i ardeau ochii. Simțea căldura lui J.D., îi vedea pieptul puternic ridicându-se în ritmul sacadat al respirației, și ghicea prezența talismanului apaș, sub cămașa lui albastră.

Îl mai purta, deci, ca altădată, pe un șiret de piele.

Revăzu deodată corpurile lor îmbrățișate în lumina focului din șemineu și piatra verde strălucind pe pieptul amantului ei. În avântul tandru al contopirii lor, talismanul lăsase o urmă adâncă pe sânul ei, și J.D., remarcând-o, își pusese buzele pe locul acela, murmurând cuvinte de dragoste. Kat îl iubise, atunci i se dăruise trup și suflet. El acceptase până când i se făcuse frică și o gonise. Trecuseră douăzeci de ani, dar rana adâncă pe care o lăsase acest abandon, nu se închisese încă. Și acum, el amenința

s-o facă să aibă aceeași soartă și pe dulcea și tandra Iris. Nu asta a vrut să insinueze? Nu, nu putea să-și lase sora să facă aceeași greșeală fatală.

Se dădu un pas înapoi și se redresă calm.

– Trebuie să punem punct acestei farse chiar acum, J.D. Las-o pe Iris în pace. E prea generoasă și inocentă ca să se poată măsura cu un șacal de talia ta.

J.D. ridică din umeri, cu falsă indiferență. Adevărul era că această întrevedere îl afecta mai mult decât își imaginase și de-abia aștepta să-i pună capăt.

– Mingea e în terenul meu, dragul meu înger. Nu ai cum să impiedici asocierea noastră, doar dacă nu-ți vei declara sora iresponsabilă, incapabilă să-și conducă afacerile, ceea ce sunt convins că nu vei face vreodată.

Bărbatul surâse.

– Ești la mâna mea.

Katherine se îndreptă spre canapea ca să-și ia geanta. Dacă nu părăsea foarte repede încăperea și atmosfera care domnea acolo, își va pierde și puținul sânge rece care îi mai rămăsese.

– Să nu-ți închipui că ai câștigat, J.D. Nu sunt la mâna ta. Departe de asta. Nu te voi scăpa din ochi. O să-ți supraveghez și cele mai mici mișcări. La primul pas greșit o să te fac să cazi atât de jos încât n-o să te mai ridici

vreodată. Îți dau un singur sfat: să nu încerci să-i faci rău lui Iris, vei regreta amarnic, până la sfârșitul vieții.

Acestea fiind spuse, Katherine se întoarse pe tocurile ei înalte și părăsi maiestuos încăperea, dreaptă, cu fruntea sus și fără să-l privească.

J.D. o privi dispărând, abia reținându-și un suspin.

Sfârșitul primei runde. Era epuizat. De ce toate astea, Dumnezeule? La ce bun să-și continue vendeta? La ce bun să-și răsucească mereu cuțitul în rană?

Se lăsă să cadă pe canapea și-și goli, dintr-o singură înghițitură, băutura din pahar.

Nu avea răspunsuri la toate aceste întrebări. Dar nici o forță din lume n-ar putea să-l convingă să renunțe la răzbunarea lui, să abandoneze lupta. Își tot repeta, confuz, că era singura posibilitate ca să și-o scoată din suflet și din trup.

Această explicație nu-l satisfăcea decât pe jumătate, dar nu avea alta.

Capitolul 3

O săptămână mai târziu, Katherine sosi la Kodiak, pentru un concediu pe care se hotărâse în sfârșit să și-l acorde.

Luându-și câteva zile libere, la intervale de timp regulate, socotise că biroul ei de avocatură nu va avea de suferit prea mult; va putea să se odihnească și mai ales să încerce s-o smulgă pe sora ei din ghearele lui J.D.

Avusese o insomnie cumplită după confruntarea lor. Se foise toată noaptea în pat, incapabilă să-și găsească somnul pe care organismul ei epuizat îl cerea, totuși. Cuvintele lui J.D. la adresa lui Iris îi răsunau tot timpul în cap, alimentându-i neliniștea.

Când reușea în sfârșit să adoarmă, coșmaruri groaznice pline de hohotele de râs ale lui J.D. o umpleau de transpirație și se trezea speriată.

În zori, luase deja o hotărâre. Trebuia neapărat să descopere motivele reale ale lui J.D. Trebuia să afle natura exactă a relațiilor care îl legau de Iris. Se va duce, deci, la sora ei. Doar o discuție între patru ochi o putea ajuta să vadă totul mai clar. Nu-i mai rămânea decât să se organizeze. În cele câteva zile care urmară, își rezolvă toate afacerile curente, încredință dosarele care nu sufereau amânare unor confrați și le amână pe cele care puteau să mai aștepte. Ar fi putut să ia avionul, dar își dorea să traverseze superbele peisaje de munte de pe traseu. Porni deci la drum într-o după-amiază, după o ultimă dimineață petrecută la cabinet. Ajunse la sora ei în momentul în care ultimele raze de soare dispăreau în spatele munților.

Kodiak era exemplul perfect al orașului pierdut în imensitatea Vestului. Ca în vechile westernuri, avea o stradă cu două sau trei magazine și case. Clădirea mare, pe care Iris o transformase acum în pensiune, se găsea oarecum în spatele micii comunități, la câțiva kilometri de drumul principal. Renovată în spiritul epocii, își etala cornișele, verandele și acoperișurile ascuțite, lăsând

impresia că sfidează trecerea timpului. Ici și colo, un ochi de cunoscător ar fi descoperit câteva semne neliniștitoare de degradare, dar, în ansamblul ei, se înfățișa asemeni unei doamne maiestuoase drapată în șalurile ei de dantelă, instalată la poalele Munților Stâncoși.

În vremurile bune ale minelor de argint din Colorado, acolo fusese un bordel de lux. Proprietara lui, celebra Madame Abigaelle LaRue Witehouse, lăsase o legendă țesută din intrigi de dragoste, dueluri și sânge. În regiune, încă se mai povestea în șoaptă că murise pentru că fusese iubită în același timp de doi bărbați puternici și că nu știuse să aleagă.

Iris Dalton se îndrăgostise pe loc de clădire. După proaspătul ei divorț, era încă fragilă și căuta un motiv să trăiască, o întreprindere în care să investească trup și suflet, și o găsi în acest colțișor de munte, încărcat de istorie. Totul o încânta, fie că era vorba de arhitectura clădirii, de legenda care circula în jurul ei sau de mobilele vechi, uitate acolo, în mijlocul pânzelor de păianjen.

Ajutată de o doamnă în vârstă pe care toată lumea o striga Granny și ale cărei rădăcini erau adânc ancorate în pământul și nașterea statului Colorado, Iris făcuse câteva reparații, fără să se atingă de aspectul general al clădirii. Un bărbat, încă mai bătrân decât Granny, se ocupa de instalații

și supraveghea echipele de ucenici care veneau adesea ca să pună mâna la lucru, ca să protejeze acest mic monument istoric. Această stranie și heteroclită combinație de tineri și mai puțin tineri vegheau, deci, pe cele zece hectare care se întindeau de la aleea principală care ducea la casă și până în munți.

Katherine surâsese adesea auzind-o pe sora ei vorbind cu dragoste și exaltare de ceea ce ea nu se putea împiedica s-o numească o ruină. Dar de când J.D. se amestecase în afacerea ei și pusese ochii pe naiva ei soră, surâsul Katherinei se transformase în grimasă. Venise să descopere dedesubturile acestei povești și nu avea de gând să plece până ce nu va rezolva într-un mod satisfăcător situația.

Bucuroase că s-au reîntâlnit, cele două surori ocoliră, în prima seară, subiectul delicat al asocierii cu J.D.

Iris își instalase "orășeanca", cum îi plăcea s-o numească, într-una dintre cele mai frumoase camere din casă, și Katherine se afundă cu plăcere în imensul pat cu baldachin. I se părea teribil de romantic să se întindă între coloanele de nuc ale acestui pat luxos și să-și imagineze scenele înflăcărate de dragoste care se succedaseră acolo. De altfel, toată clădirea respira acest parfum tulburător, iar Katherine, pentru prima oară după luni întregi de muncă, se predă cu voluptate lui Morfeu, uitându-și grijile și

hărțuielile din sălile de judecată. Se trezi a doua zi, proaspătă ca un trandafir.

Din păcare, această stare delicioasă dispăru în clipa în care începu să verifice actele contabile ale surorii ei. Așezată la masa mare de stejar din bucătărie, mângâiată de razele generoase ale soarelui, o privea consternată pe Iris, în timp ce aceasta îi descria sistemul fantastic pe care îl inventase ca să-și înregistreze cheltuielile și încasările. Sora ei nutrea o adevărată aversiune contra oricărui instrument pe care tehnologia modernă îl punea la dispoziția omului, în scopul lăudabil să-i ușureze viața. De ce să te împiedici de un calculator, când e suficient să înghesui facturile mari într-o cutie din fier alb pentru biscuiți, iar pe cele mici într-o cutie de pantofi? În ceea ce privește documentul care legaliza asocierea cu J.D. MacLean, era atât de bine întocmit, încât nu putea fi atacat. În zadar l-a citit și recitit Katherine, nu avea nici un defect.

Rezista cu greu dorinței să-l facă bucăți. În final se lăsă să cadă pe scaun, frecându-și dezamăgită fața, cu amândouă mâinile.

Iris o observa, neliniștită.

– Mă duc să mai pun o ceașcă de cafea, îi spuse, ridicându-se. Cred că ai nevoie să mănânci mai mult. Ești numai piele și os, Kat dragă. Vrei o felie de chec?

– Nu, mulțumesc.

– Ia măcar un măr. E plin de vitamine.

Iris, trebuie să stăm foarte serios de vorbă despre decizia pe care ai luat-o. Cum ai putut să apelezi la J.D. fără să-mi spui? Nu m-am oferit, de zeci de ori, să te ajut? De ce el?

Iris puse cu grijă cele două cești aburinde cu cafea și se așeză în fața surorii ei.

– Am treizeci și unu de ani, Kat, îi spuse ea ferm. Sunt mai mică decât tine, e adevărat, dar nu sunt mai puțin adultă. Știi cât de tare m-a afectat ruptura de Mark. Nu mă mai interesa nimic și dacă nu aș fi descoperit casa aceasta, aș fi eșuat complet. Acum am din nou un scop în viață. Sunt cu adevărat fericită, aici. Am nevoie să fiu stăpână pe acțiunile mele, am nevoie să știu că este proiectul meu. Dacă te-aș fi lăsat să te amesteci, ai fi luat conducerea operațiunilor și toate satisfacțiile mele personale s-ar fi pierdut în neant.

Făcu o pauză și ridică o mână, ca și cum dorea să prevină orice protest din partea Katherinei.

– Aveam probleme financiare, e adevărat, reluă ea. J.D. mi-a propus să le rezolv asociindu-ne și am acceptat. De fapt, eu am sugerat ideea acestui parteneriat. Știu că ți-a fost greu să accepți, dar am încredere în el. Iubește cu

adevărat acest loc și împreună vom transforma această ruină splendită într-o pensiune unde oamenii își vor disputa rezervările, de la un an la altul. Vei vedea.

– Dar ești în dezavantaj încă de la început. Nu vezi cât de dezechilibrată este relația voastră de afaceri? Nu te pricepi deloc la cifre sau la realitățile economice.

– Ei și? Poate că nu am talent la cifre, dar sunt imbatabilă când e vorba să mă ocup de oameni, să-i primesc cu căldură, să le ofer o oază de calm și de libertate. Din acest punct de vedere, J.D. și cu mine suntem complementari.

– Îl cunoști foarte puțin. Nu știi de ce e în stare.

– Kat dragă, nu ai vrut să-mi spui ce s-a întâmplat, cândva, între voi. J.D. este la fel de tăcut, de îndată ce abordez acest subiect delicat. Nu voi mai insista, deci. Nu-ți cer decât să accepți situația. Crede-mă, nu am acționat la întâmplare, ci după ce am reflectat profund. J.D. și cu mine am vorbit mult despre casă și despre ceea ce vrem să facem. Suntem de acord asupra tuturor punctelor și îți repet că am încredere deplină în el. Se ocupă de aspectul economic al afacerii și mă lasă să conduc operațiile din teren. Aranjamentul acesta ne convine perfect și mi-ar plăcea să te destinzi puțin.

Tânăra femeie luă mâna surorii ei pe de-asupra mesei și o strânse ușor.

– Ești încordată ca un arc, Katherine, îi spuse cu tandrețe. Ai slăbit, ai cearcăne și nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă. Sunt sincer îngrijorată pentru tine și asta este singura mea problemă, în acest moment. De luni de zile încerc să te conving să vii să te odihnești puțin și acum, că ești aici, îmi doresc să te destinzi, în sfârșit.

Katherine își plecă ochii, luptând cu lacrimile care amenințau să apară. Cuvintele și neliniștea surorii ei o făceau să-și dea seama de vulnerabilitatea ei, ea, care se crezuse atât de puternică ... Deodată, rolurile se inversaseră. Mezina devenea îngerul ei păzitor, iar ea nu-și dorea decât să se refugiese în dragostea sinceră și binefăcătoare cu care o înconjura Iris.

– Kat, n-am avut intenția să-ți fac rău, asociindu-mă cu J.D., relua ea, grijulie. Este un lucru pe care vreau să-l fac singură, fără ajutorul tău. Chiar dacă voi face greșeli. Fiecare dintre noi a făcut greșeli, iar eu sunt gata să mi le asum pe ale mele. Îmi este absolut necesar să-mi iau viața în propriile mâini, Katherine. Înțelegi?

Aceasta își plecă privirile. Era prea obosită, prea epuizată nervos ca să poată gândi limpede. Avea nevoie de odihnă; avea nevoie să-și recapete energia și forța. Când se

va redresa, se va ocupa de J.D. MacLean. Putea să accepte că sora ei avea nevoie să fie independentă. În schimb, nu accepta niciodată ca instrumentul acestei independențe să fie cel mai rău dușman al ei. O va scoate pe Iris de sub influența lui J.D., și dacă va trebui, va merge până acolo încât îi va găsi un alt asociat.

Cele două femei își petrecură restul dimineții făcând turul proprietății, spre marea plăcere a lui Iris. Casa ei mare și veche, cu istoria ei, cu mobilierul ei autentic și parfumul ei de scandal, nu dădea , adesea, impresia unui muzeu?

Grajdul nu a fost nici el ocolit, iar Katherine scrâșni din dinți când Iris i-l prezentă pe Rio, superbul armăsar negru al lui J.D. Staulele alăturate adăposteau animale mai puțin nobile, dar mai potrivite cu locul, afirma Iris, cu umorul ei obișnuit. Era acolo o iapă gri și patru catârci bătrâne, despre care femeia spuse că ar descinde direct din animalele care, la începutul secolului, erau folosite în minele de argint.

– Ei, ce zici? o întrebă Iris, luând-o în brațe, în timp ce se întorceau liniștite în casă.

Katherine își lăsă fața în voia brizei acestei dimineți de iunie, respiră cu plăcere aerul proaspăt și viu al munților.

– E un loc minunat, recunoscu sincer.

Natura e frumoasă, iar casa are personalitate.

– Și încă n-ai văzut nimic. Când vom face transformările pe care le avem în vedere sunt sigură că se vor înghesui clienții la porți. J.D. crede că ar trebui să rebotezăm locul, referindu-ne la Abigaelle, să găsim un nume care să amintească de fantoma frumoasei noastre Madame. Ar fi un instrument de marketing foarte bun, nu crezi?

Katherine îndepărtă cu o lovitură de picior o bucată de lemn din calea lor, dorindu-și în secret să poată să-l îndepărteze la fel de ușor și pe J.D. din viața lor.

– Presupum că adoră portretul doamnei în neglijeu, care se află în casă? murmură ea.

Iris izbucni în râs.

– Cum ai ghicit? Știi că am găsit multe cufere pline cu îmbrăcăminte de epocă în pod? Fără să punem la socoteală neglijeurile și desuurile de mătase. Unele dintre ele erau mâncate de molii, dar o mare parte dintre ele au rezistat timpului. Ai și tu în cameră un astfel de cufăr.

– Cufărul acela mare de lângă fereastră? se arătă surprinsă Katherine. E plin cu vechituri?

– Da. Dar nu sunt vechituri. Nu am păstrat decât ce era în stare bună. Chiar le-am încercat și eu de mai multe ori.

Figura lui Iris deveni visătoare.

– E ciudat, dar de îndată ce mă îmbrăcam cu ele, mă simțeam complet diferită. Ca și cum toate aceste haine ar fi avut un suflet care trăiește încă în ele.

Katherine își ridică ochii spre cer, exasperată, dar Iris nu glumea deloc.

– Te asigur că e adevărat. Sunt convinsă că fantoma Madamei Abigaelle LaRue Whithouse bântuie încă prin casa mea. Și cum să fie altfel, dată fiind moartea violentă de care a avut parte. Și apoi, asta ar explica zgomotele stranii pe care le aud adesea.

– Când vei înceta să crezi toate aceste scorneli de bunică? Nu există fantome în casa ta, așa cum nu sunt portocale în acești meri. Casa este o ruină, iar fundațiile în stare proastă și toate trosniturile pe care le auzi sunt rezultatul legilor gravitației și nicidecum al prezenței unei fantome.

Iris îndepărtă argumentele prozaice ale surorii ei cu o ridicare energică din umeri.

– Nu ai nici un strop de romantism în suflet, Katherine, asta e problema ta. Și dacă mie îmi place să cred ca Abigaelle mai bântuie încă și își amintește întâmplările tragice care au împins-o să se arunce între cei doi amanți ai ei ca să-i protejeze de gloanțele care și le trimiseseră, nu mă vei împiedica s-o fac.

Iris se întrerupse ca să respire, după lunga ei tiradă și fața ei se lumină imediat.

– Orice-ar fi, sunt sigură că te va fascina comoara din cufăr. Fă-ți timp să te uiți. De fapt, continuă ea schimbând subiectul cu un entuziasm și o naturalețe care o făceau irezistibilă, ți-am spus că am intenția să plantez bujori? Vreau mii de bujori în jurul casei. Roșii, roz, albi. Va fi încântător, nu-i așa?

– Da, o aprobă tandru, sora ei. O idee excelentă.

Cele două surori își zâmbiră și se întoarseră, braț la braț, spre marea și frumoasa casă bântuită.

***

Sfârșitul după-amiezii o găsi pe Katherine în bucătărie făcând fursecuri, și un parfum delicat de ciocolată umplea bucătăria când tânăra femeie auzi niște strigăte de copil și un lătrat de câine, de cealaltă parte a porții grădinii.

Își șterse mâinile pe un șervet și ieși pe verandă. Descoperi un băiețel care nu avea mai mult de patru sau cinci ani.

Părul lui negru încadra o figură de unde ochii negri, umbriți de gene lungi, împrăștiau o strălucire tulburătoare. Lângă picioarele lui era un cățeluș.

– Bună ziua, spuse Katherine, aplecându-se spre copil. Eu sunt Katherine. Tu cine ești?

– Travis. El e Bubul.

– Bună ziua, Travis. Salut, Bubul.

Se ridică.

– Mă pregăteam să glasez niște fursecuri. Nu vrei să mă ajuți?

– Mda ...

Băiatul nu se mișcă totuși. O observa cu un aer grav și atent.

– Eu sunt sora lui Iris. Probabil că ai sosit acum. Părinții tăi nu sunt cu tine?

– Tatăl meu și mama mea sunt în paradis. Dar îl am pe bunicul.

Katherine își simți inima tremurând.

– Nu crezi că ar fi încântat să-i duci niște prăjituri? Știi, poți intra în bucătărie și cu Bubul.

– De acord.

După ce intrară, Katherine îi arătă chiuveta.

– Trebuie să te urci pe scăunel ca să te poți spăla pe mâini. Apoi ...

Dar Travis își dusese mânuțele la spate.

– Nu-mi place săpunul.

Katherine surâse și-l sărută pe obrajii dolofani.

– Înțeleg.

Luă castronul cu glazură și plimbă lingura în amestecul delicios, privindu-l pe băiat.

– Ce păcat, nu voi putea să te las să lingi castronul dacă nu te speli pe mâini. Ești plin de pământ.

Acest argument păru să-l convingă și câteva minute mai târziu îl privea lingând cu poftă castronul. Când termină de tăiat fursecurile, puse pe un șervețel unul și-l așeză în fața lui Travis.

– E bun? îl întrebă ea, după ce îl văzu înghițind prima bucățică.

Pușiul dădu entuziasmat din cap.

– Pot să-i dau și lui Bubul o bucată?

– Sigur că da.

Katherine luă o farfurie și o umplu cu prăjituri.

– Și iată și pentru bunicul tău. Poți să i le duci imediat. Vrei să-mi spui ceva despre el?

– Da. Poppy este întotdeauna drăguț cu mine și, de multe ori când plâng noaptea, mă lasă să dorm cu el și nu va permite să mi se întâmple ceva rău, vreodată.

***

Iris despături brusc cearșaful de bumbac și-l întinse pe patul pe care i-l pregătea lui Travis, în cabana care se afla lângă casa cea mare și care adăpostise cândva numeroasele aventuri ale lui Abigaelle. În partea cealaltă a încăperii, J.D. fixa o pompă pentru aer într-un acvariu cu pești roșii.

– Te înșeli, îi spunea tânăra femeie, Kat nu este atât de dură pe cât crezi tu. Dovada este că și-a dedicat întreaga activitate profesională celor care au mai multă nevoie. Muncește până la epuizare pentru apărarea cazurilor dificile, pe care alții le refuză, nefiind îndeajuns de mediatizate. Crede-mă, este persoana cea mai generoasă pe care o cunosc.

J.D. îi primi cuvintele cu un mormăit sceptic și Iris se abținu cu greu să nu izbucnească exasperată, încă o dată, că două persoane care se potrivesc perfect, după părerea ei, devin inabordabile când e vorba de celălalt.

J.D. era bărbatul ideal pentru Katherine. Nu numai fizicul lui sumbru și tenebros se potrivea perfect cu blondul luminos, dar cam rece al surorii ei, dar și

temperamentul și forța necesară ca s-o scoată din cochilia în care se închisese după moartea lui Big Jim. Iris bănuia vag că, în urmă cu mulți ani, fusese ceva între ei. Și unul și celălalt mai purtau încă urmele rănilor de-atunci, iar contradicția actuală dintre ei era mult prea zgomotoasă ca să nu ascundă niște sentimente profunde.

Granița dintre ură și iubire este foarte subțire, adesea, iar Iris nu se putea împiedica să creadă că se iubeau cu pasiune, dar nu puteau sau nu vroiau să recunoască, orbiți încă de amintirile dureroase din trecutul lor comun. Când, în urmă cu câteva luni J.D. a ajuns la ea, Iris a interpretat această formidabilă coincidență ca pe un semn al destinului. J.D. căuta o căsuță să se poată retrage cu nepotul lui, de câte ori ar fi avut chef să respire aerul proaspăt al munților.

Decorul idilic al bătrânei case l-a cucerit imediat și aflând de dificultățile ei financiare, s-a oferit imediat s-o ajute. Ideea unei asociații a prins treptat viață, spre marea ușurare a lui Iris, fericită să scape de partea financiară a afacerii ei. Tot atunci i-a venit ideea unui plan prin care să-i împingă pe J.D. și pe Katherine unul în brațele celuilalt. Reușise în sfârșit să-i aducă pe amândoi aici, dar încercarea se anunța dificilă. Erau încăpățânați amândoi.

– Nu-ți cer decât să-i dai o șansă, J.D., reluă ea în timp ce punea o față de pernă din bumbac alb. A primit foarte prost asocierea noastră și nu vreau să-i provoc mai multe necazuri decât are deja.

Iris se redresă și își privi cu ochii ei luminoși, interlocutorul.

– Contez pe tine.

Înconjură patul și se însenină la față când schimbă subiectul.

– Și acum, vreau să-ți aud ideile pentru atragerea clienților în micul nostru colț de rai. Pariez că n-ai pierdut timpul de la ultima noastră întrevedere.

J.D. surâse învingător.

– Mica mea Iris, am atâtea idei, încât nici nu știu cu care să începem.

***

Travis luă o înghițitură de lapte și își șterse cu limba mustața albă care îi rămăsese deasupra buzei superioare.

– Mulțumesc, îi spuse în timp ce așeza paharul pe masă.

– Pentru puțin, îi răspunse Katherine.

Ea luă farfuria pe care o pregătise pentru bunicul copilului, imaginându-și tabloul înduioșător pe care trebuie să-l facă acest trio ciudat, format dintr-un bătrân, un băiețel brunet și cățelușul lui, numit Bubul.

– Săptămâna asta o să mai fac prăjituri. Îți opresc și ție, de acord?

– De acord.

Îl privi dispărând cu prietenul lui urmându-l credincios și surâse, înduioșată.

Ce puști adorabil. Avea un fel special de a te privi, cu ochii lui mari, negri. Și câtă seriozitate, ce putere avea în priviri. Se întristă brusc, gândindu-se la ce îi spusese. Un mic orfan pierdut în lume, neavându-l decât pe bunicul lui să-l iubească și să-l crească. Viața poate fi uneori atât de crudă ...

Tocmai terminase de spălat vasele, când auzi telefonul sunând. Iris, care se întorsese între timp, răspunse, apoi veni la ea la bucătărie.

– Trebuie să merg până în sat, la Granny, îi spuse ea luându-și un pulovăr. Nu stau mult. Vrei spaghete la cină?

– Bineînțeles. Până ce te întorci, cred că voi face o baie.

– Pe curând, îi spuse Iris și se îndreptă cu mersul ei vioi și ușor.

Katherine se retrase în camera ei.

Se întuneca și hotărî să aprindă lumânările parfumate din sfeșnicele pe care Iris le-a împrăștiat în toate camerele bătrânei case. Era mult mai drăguț decât cu lumina electrică. Apoi lăsă apa să curgă în vechea cadă din porțelan alb care, în spatele unui paravan chinezesc, trona, fixată pe niște picioare în formă de gheare de pasăre. Câteva cristale de mare și puțină spumă colorată o făcură să se scufunde cu voluptate în apa caldă.

În jurul ei, zgomotele surde ale casei creau o atmosferă amețitoare, de mister, iar Katherine începu s-o înțeleagă pe Iris, cu bănuielile ei fantastice, legate de fantomele ei dragi.

Cel mai ușor curent de aer făcea să valseze pe pereți umbre care dădeau viață motivelor demodate ale tapiseriei. Și apoi, părea o cochetărie îndrăzneață să faci astfel baie, în camera ta, privindu-ți patul mare cu baldachin și neavând decât un paravan ușor, de mătase, care să te protejeze de eventualele priviri străine.

În colțul opus al camerei, o superbă oglindă îi întorcea imaginea unei femei tinere, cu părul blond, lung, și căreia i se vedea, dintr-un ocean de spumă, doar gâtul delicat.

Katherine surâse satisfăcută imaginii ei reflectate în oglindă și, în timp ce bulele de apă înspumată i se spărgeau delicios pe piele, își roti încet ochii gri în jurul camerei. Privirea îi poposi pe cufărul vechi despre care îi vorbise

sora ei. Dintr-o dată, își dori să-i exploreze conținutul și, după ce mai savură câteva clipe plăcerea apei calde și parfumate, cedă acestei neobișnuite pentru ea curiozități, ieși din cada ei înfășurată într-un prosop mare și deschise cufărul.

Iris nu exagerase. Lada conținea adevărate comori și de îndată ce Katherine i-a ridicat capacul, arome de mosc și paciuli au învăluit-o într-un nor gros de senzații amețitoare.

Erau acolo pantofi din satin brodat, panglici din catifea, batiste din dantelă și mănuși cu nasturi delicați, din perle. Erau și evantaie din fildeș sculptat sau din lemn prețios, piepteni din baga, mici poșete, închise cu catarame. O cutie destul de grea conținea o oglindă în ramă cu mâner de argint și bijuterii vechi. Dar Katherine descoperi, mai ales, toate accesoriile vestimentare indispensabile în viața unei dame de consumație de pe vremuri. Puțin amețită de parfumurile degajate de aceste relicve ale unui trecut nu prea îndepărtat, Katherine desfăcu și admiră corsete de diferite culori, cămăși lungi care se mulau asemenea pielii, ciorapi foarte fini, cu jartiere și portjartiere împodobite cu panglici înnebunitoare. Nimic nu lipsea din această panoplie perfectă și Katherine cedă tentației, își lăsă prosopul de baie să alunece și se strecură într-o cămașă din

mătase neagră care se mula foșnind pe trupul ei zvelt, învăluindu-i perfect umerii, apoi sânii rotunzi, ca să cadă apoi până la glezne. Luă apoi un corset, tot negru, și-l fixă pe talie, ținându-și respirația în timp ce trăgea din toate puterile de șireturile lui. Acțiunea se desfășură cu destul efort și Katherine înțelese acum de ce majoritatea femeilor din epoca aceea nu se puteau îmbrăca fără ajutorul unei cameriste.

Își trase în picioare o pereche de ciorapi din mătase pe care îi fixă cu niște jartiere ornate cu dantele roșii. O pereche de pantofi ornați cu bucle de strasuri îi completă toaleta și putu, în sfârșit, să aprecieze rezultatul atâtor eforturi, în oglindă.

După câteva clipe, se întoarse la cufăr și răscoli în cutia cu bijuterii, de unde alese niște cercei, o picătură neagră de smoală, cu care își împodobi lobul urechii. Își ridică părul în creștetul capului, strângându-l într-un coc lejer, din care scăpară câteva șuvițe blonde, ușor încrețite de aburii din baie, își fixă coafura cu un pieptene și se întoarse spre oglindă, unde se contemplă îndelung.

Imaginea femeii, atât de apropiate și totuși atât de distante, o tulbură profund, trezind în ea amintirea unor sentimente pe care le crezuse uitate, șterse pentru totdeauna.

În acești ultimi ani, viața ei nu însemnase decât o înșiruire de zile consacrate doar muncii. Moartea lui Jim exclusese orice senzualitate. Dar amintirile de-acum veneau dintr-un trecut mult mai depărtat. Într-o perioadă când, tânără fiind, descoperise dragostea în brațele unui bărbat care a marcat-o cu un fier roșu pe veci. Big Jim fusese un soț atent și iubitor, un amant tandru și prevenitor, dar nu regăsise niciodată cu el explozia de plăcere cunoscută lângă J.D.

O ciocănitură în ușă o smulse din întoarcerea aceasta dureroasă în timp. Se întoarse și, convinsă că va găsi în prag silueta familiară a surorii ei, tresări violent.

Privirea întunecată a lui J.D. alunecă pe corpul ei, ca o mângâiere lungă și lentă.

– Ce tablou fermecător, murmură el cu voce gravă.

Capitolul 4

Katherine încremeni, cu gura căscată și ochii fixați pe apariția din ușă.

Era rezultatul imaginației sale?

Invocând amintiri din alte vremuri, declanșase puteri diavolești?

Dar nu, nu visa. J.D. chiar era în fața ei, îmbrăcat așa cum îl văzuse adesea, cu o cămașă de bumbac, blugi uzați și cizme de cowboy. În fața acestei fantome ivite din trecut, resimțise cu o violență și acuitate fără echivoc, senzațiile încercate de ea pe când era o tânără romantică. Părea complet ametită. Mâinile, degetele îi tremurau de dorință să atingă din nou conturul acestui corp de bărbat, atât de puternic încât părea sculptat în stâncă.

J.D. ...

J.D. și frumusețea lui tenebroasă, îndulcită de genele lungi, negre, care tiveau o privire de jeratic.

J.D., a cărui figură cu tenul mat păstrase aerul acela de noblețe puțin sălbatică pe care îl moștenise de la strămoșii lui apași.

În lumina magică a lumânărilor, efectele timpului se estompaseră, ridurile săpate la colțurile ochilor aproape că dispăruseră și doar câteva șuvițe argintii și cuta mai pronunțată de la gură mai trădau trecerea necruțătoare a timpului. Târâtă între trecut și prezent, Katherine lupta ca să nu fie complet aruncată înapoi, în noaptea aceea fatidică în care făcuse dragoste cu J.D. pentru prima și singura dată. Descumpănită de prezența neașteptată și tulburătoare a vechiului ei amant, ar fi clacat cu siguranță, dacă nu i s-ar fi părut că vede în ochii lui o licărire ironică. Nu a fost nevoie de mai mult ca să sfâșie voalul straniu care-i învăluise pentru o clipă sufletul. Evaluă just situația și își regăsi brusc aplombul, cu capul sus și umerii drepți.

Farmecul fusese rupt.

Katherine Dalton Kelly se întoarse în lumea reală.

În ceea ce-l privea, dincolo de înfățișarea lui degajată și indolentă, J.D. o pândea.

În afară de șocul pe care îl avusese văzând-o învăluită în desuurile acelea înnebunitoare, ghicise că în ea fierbeau dorințe contradictorii. O bănuia tulburată, confuză, dar ignora motivele acestei stări, neobișnuite la ea. O cunoștea bine sau cel puțin așa credea, o știa rece și dură asemenea diamantului brut. De tânără avusese un temperament deosebit. Forța voinței ei nu era egalată decât de hotărârea să nu arate nici cea mai mică slăbiciune. Se vroia distantă, inaccesibilă inabordabilă, și chiar era. Și totuși, văzând-o acolo, atât de frumoasă, cu ovalul perfect al feței luminat dulce de strălucirea lumânărilor, cu ochii ei cenușiii care ascundeau gânduri pe care el nu le știa, J.D. și-o imagina vulnerabilă.

Din păcate, clipa ei de slăbiciune a trecut prea repede ca J.D. să-i acorde cea mai mică importanță.

Ea se redresase deja, iar privirea ei avea din nou sclipiri metalice.

– Ce căutați în camera mea? îl întrebă cu un ton de regină. Vă ordon să ieșiți imediat.

Bărbatul ridică disprețuitor o sprânceană, aceasta însemnând că nu a fost deloc impresionat de conduita ei autoritară.

– Draga mea Kat, doar tu poți să faci pe marea doamnă și să adopți atitudinea asta ultragiată, într-o astfel de ținută.

Înainte de a continua, pe buzele lui apăru un surâs sardonic.

– Și, de altfel, găsesc foarte nepoliticos să mă gonești când am venit special pentru tine.

– După întâlnirea din Denver, n-ai putut să te abții de la plăcerea de a-mi flutura pe sub nas dovada clară a asocierii cu Iris, nu-i așa?

– Tocmai încercam să mă port ca un vecin prietenos. Probabil că Iris a omis să-ți spună că în vara asta, Travis și cu mine vom ocupa cabana lui Abigaelle.

Katherine se încruntă imperceptibil. Ce urmărea sora ei?

Tenul închis la culoare al lui Travis îi reveni dintr-o dată în minte, alungând-o pe Iris și manevrele ei machiavelice. Cum de n-a remarcat asemănarea băiatului cu J.D.?

Dintr-o dată, și-a dat seama ce bine semănau cei doi. Deci, J.D. avea un băiat? Dar puștiul îi vorbise despre bunicul lui ...

– Travis?

– L-ai întâlnit mai devreme.

Făcu o pauză și adăugă cu amărăciune:

– Este fiul lui Daisy

– Am aflat despre accident, murmură Katherine. Îmi pare rău.

Amintirea lui Daisy se strecură între ei, târându-i într-o perioadă când micuța nu avea decât șase luni. Katherine se revăzu instalată într-un fotoliu– balansoar, cu bebelușul adormit în brațe, într-o seară când J.D. se întorsese mai târziu ca de obicei. Se apropiase de acest tablou încântător și, aplecându-se cu tandrețe spre ele, murmurase:

– E vreun locșor și pentru mine?

Katherine, pe jumătate adormită, își strecurase brațul în jurul gâtului lui și o căldură dulce îi cuprinsese pe amândoi, anunțând dorința care, curând, îi va impinge într-un vârtej de pasiuni.

Katherine se strădui să revină la realitate, surprinzând privirea stranie a lui J.D.

Parcă stătea la pândă. Ce spera? Compasiune? Chiar dacă ar simți, nu ar mărturisi-o niciodată. Nu vroia să simtă pentru el decât ura hrănită timp de atâția ani. Această ură care urca în valuri de câte ori își amintea modul în care o exclusese din viața lui și a lui Daisy. Cum a putut s-o alunge astfel ? Nu știa că ar fi fost în stare să înfrunte o lume întreagă, doar ca să-i fie aproape? Deja intrase în gura lumii din orășelul lor. Gospodinele virtuoase nu văzuseră cu ochi buni ca o tânără, care de-abia devenise majoră, să stea tot timpul în casa unui bărbat însurat și tată de copil. Un bărbat pe care îl părăsise nevasta. De la început, pe

seama lor circulaseră bârfele cele mai extravagante. Dar Katherine le ignorase cu demnitate demonstrând că era altfel decât toți ceilalți, încă de pe atunci. Și totuși, el o gonise, cu toate dovezile de dragoste pe care i le dăduse.

– J.D., pleacă imediat, repetă ea, din nou în prezent.

Dar acesta clătină din cap și pătrunse în cameră.

– Nu voi pleca până nu punem anumite lucruri la punct, Kat. Travis este aici, îi sunt tutore și nu vreau ca el să sufere. Bietul copil și-a luat prea devreme porția de tragedie. Nu trebuie să bănuiască nici cel mai mic conflict între noi. Doar o atmosferă senină, armonioasă, îl va ajuta să se liniștească, după pierderea pe care a suferit-o. Iris mi-a spus că ai intenția să petreci mai mult timp vara asta aici și am venit să mă asigur că viitoarea noastră conviețuire se va desfășura bine.

Bărbatul se opri la câțiva centimetri de interlocutoarea lui, care nu-și putu reprima un tremur abia vizibil al genelor. În afară de acest semn de slăbiciune, reuși să-și păstreze sângele rece, neîngăduindu-și nici măcar o nouă fluturare a pleoapelor.

Atâta stăpânire de sine îl înfurie pe J.D., care nu se putu abține să nu remarce.

– Nu te atinge nimic, nu-i așa? Tu chiar n-ai nevoie de nimeni. Domnișoara Perfecțiune, învăluită în orgoliul ei și

aplecată asupra cărților ei de drept, continuă să privească restul lumii de la înălțimea inaccesibilă a turnului ei de fildeș. E bine așa?

Katherine îi înfruntă privirea rece destul de mult. Nu vroia să cedeze. În picioare, unul în fața celuilalt, atât de aproape că s-ar fi putut atinge, se angajară într-o luptă mută care le aducea o strălucire stranie în ochi.

Katherine fu nevoită să cedeze prima. Ce putea să facă împotriva asaltului necruțător al privirii aceleia de linx? Condusă de instinctul ei de supraviețuire, femeia își plecă pleoapele din nevoia imperioasă de a-și proteja inima și sufletul.

În mod straniu, această capitulare a ei, departe de a satisface orgoliul bărbatului, îl descumpăni. Când zări o lacrimă perlând genele plecate ale frumoasei lui partenere, se întrebă, dezorientat cum să acționeze.

Cu părul ei bogat strâns în coc, dar încadrându-i figura cu câteva bucle rebele, cu umerii și brațele goale, cu sânii de-abia acoperiți de cămașa de mătase, Katherine oferea un tablou care tulbură inima împietrită a lui J.D.. Niciodată nu fusese mai frumoasă ca în clipa asta, când răspândea atâta feminitate și fragilitate.

Dintr-o dată, J.D. nu mai știu cum să reacționeze. Nu prevăzuse o asemenea lovitură de teatru. Strategia

răzbunării lui era construită pe ură și ranchiună. Ca să continue s-o disprețuiască pe Katherine, trebuia s-o creadă dură și inabordabilă; trebuia să și-o amintească ca drept cinica și manipulatoarea care s-a jucat cu el, care și-a bătut joc de el și de dragostea lui. Cu o rea– credință de care era conștient, uitase că el era singurul responsabil pentru ruptura lor. Biet nebun sâcâit de dificultăți și responsabilități, nu reușise să antreneze o tânără atât de veselă și destinată unui viitor strălucit, în torentul unei vieți dominate de necesitățile unui bebeluș și de facturile neplătite. A preferat s-o smugă din viața lui așa cum te debarasezi de un rău dureros, fără să înțeleagă că era prea târziu: Katherine îi intrase definitiv în suflet. Atunci, ca să supraviețuiască, a uitat-o. Își impusese să-și amintească doar momentul în care îi anunțase căsătoria cu Jim Kelly, bărbatul ale cărui milioane puteau să-i ofere diamante. De-a lungul timpului, puțin câte puțin, își făcuse din amintirea ei imaginea unei păsări de pradă reci și calculate. O mică Lolita care profitase de oboseala și de situația lui grea, ca să-și încerce puterea de seducție. Doar în acest fel reușise să nu se lase doborât de disperarea pe care i-o provocase despărțirea de ea. Nu-și pierduse mințile datorită acestui subterfugiu. Mai mult: din dorința lui arzătoare, își extrăsese energia care l-a ajutat să-și

construiască imperiul financiar. Iar acum, ideea de a se confrunta cu o femeie puțin fragilă, l-a zăpăcit. Era pregătit să se dueleze cu o avocată redutabilă. Și-o imaginase strânsă în taioare severe, simboluri ale reușitei sale într-o societate unde banul și puterea dominau raporturile dintre oameni, și aceasta îi ațâțase și mai mult ura. Căci în zadar îl tulbura încă așa cum nici o femeie nu a știut vreodată să facă, ea rămânea aceea care se servise de el ca să câștige averea și poziția socială la care râvnise. Confruntat cu agresivitatea rece de care ea dăduse dovadă când s-au revăzut, știa cum să acționeze. Câtă vreme rămânea indestructibilă, putea să uneltească planuri ca s-o zdrobească, s-o distrugă și să și-o imagineze la picioarele lui. Putea chiar să împingă paradoxul până acolo încât să se enerveze când o vedea atât de sigură pe ea, retrasă în spatele unei fațade de nepătruns.

Dar toată această strategie s-a prăbușit ca un castel de cărți de joc, în clipa în care ea a manifestat un semn de slăbiciune. J.D. se afla în situația autorului unei piese de teatru, dând replica actorului principal, dar observând că acesta nu-i mai recita dialogurile. Era pierdut. Speriat, chiar. Dar, mai ales, tulburat.

– Katherine, murmură el, cu glas pierdut.

Mâna lui, ca împinsă de propria voință, se apropie de fața tinerei femei, ștergându-i lacrima cu o blândețe care se transformă în mângâiere.

Înainte să-și ridice ochii spre el, Katherine tresări, înfiorată.

Iris avea dreptate. Toate comorile lăsate în cuferele lui Abigaelle, aveau cu siguranță puteri magice. De când s-a îmbrăcat cu desuurile acelea din alte vremuri, se simțea diferită. Amorțită parcă, invadată de o moleșeală delicioasă care îi anula orice combativitate. A încercat să lupte împotriva încântării de care era cuprinsă treptat, crezuse chiar că poate să rupă farmecul, dar se pare că efectul a fost contrar.

J.D. era acolo și o învăluia într-o privire pe care nu i-o mai văzuse de mult. Regăsea în ea tandrețea și dorința de altădată, la care se adăuga o lumină necunoscută, aceea a neliniștii. Un fel de uimire în fața unei situații pe care nici unul dintre ei n-o putea controla.

Dar, chiar vroiau cu adevărat?

Pentru moment, era aplecată spre el, corpul palpitându-i delicios în așteptarea inevitabilului, anticipând o nouă mângâiere, mai puternică, pe care o va savura din plin.

Pieptul ei palpita ademenitor sub mătasea neagră, și J.D., tulburat, își lăsă privirea să întârzie pe sânii ei, imprimând un nou ritm respirației Katherinei, un ritm mai rapid, mai sacadat, la care se adăuga și propriul lui suflu, mai amplu și mai puternic. Până când îi scăpă un suspin cam răgușit, care sparse brusc digul unei pasiuni zăgăzuite mult prea mult timp.

Căzură pur și simplu unul în brațele celuilat. J.D. își strecură o mână în jurul taliei ei, iar cu cealaltă îi răsfiră părul blond. Buzele lor se căutau nerăbdătoare, iar în clipa în care s-au găsit, parcă s-a clătinat întreg universul. Se agățară unul de altul, pierduți, nerăbdători, însuflețiți de o pasiune sălbatică din care răzbătea amintirea instinctivă a îmbrățișărilor trecute. Recunoscură mirosuri, gesturi pe care le crezuseră uitate de mult. Își amintiră dintr-o dată: Katherine, umerii largi ai amantului ei, căldura acestui piept ferm la atingerea degetelor ei tremurătoare, tăria șoldurilor înguste, în timp ce se strângeau unul pe altul în brațe; J.D. rotunjimea unui sân, curba armonioasă a șoldurilor, dulceața mătăsoasă a pielii înroșite de dorință ...

– Kat, murmură el, nu ai încetat nici o clipă să fii în mine ...

Buzele lui alunecară de pe gâtul femeii până în locul de unde pornea decolteul, întârziind pe mătasea care îi acoperea sânii, îndepărtând-o ușor, ca să-i simtă pielea și să se îmbete de parfumul ei.

– Nu am încetat nici o clipă să fiu cu tine, continuă el, cu o voce atât de răgușită încât de-abia și-o recunoscu.

Bătăile dezordonate ale inimii lui se amestecau cu cele ale inimii Katherinei, și acest concert de tobe îi dădea femeii impresia că participă la un ritual magic. Lumânările din sfeșnice palpitau în jurul camerei și în timp ce mâinile lui J.D. deveneau tot mai insistente pe corpul ei, iar sărutările tot mai apăsate, în suflet i se contura o viziune stranie.

Tobele răsunau din ce în ce mai puternic, capul i se învârtea și se văzu deodată tânăra vrăjită de privirile arzătoare ale unui bătbat, pe punctul de a fi sacrificată pe altarul minciunii și vanității masculine.

Acest bărbat era J.D.

Iar tânăra naivă era ea de acum douăzeci de ani ... Ea, astăzi o biată nebună, gata să facă aceeași greșeală.

Îngrozită de această trezire brutală la realitate, Katherine își respinse cu toată puterea dușmanul.

Uluit, acesta se clătină și făcu un pas înapoi. Încruntat își studie partenera, fără să înțeleagă unde dispăruse ființa

încântătoare care, pierdută delicios în brațele lui, i se oferea tremurând. În locul ei, în fața lui se afla dreaptă, o războinică înflăcărată ale cărei priviri păreau a-l trimite direct în iad.

– Crezi că mai poți să abuzezi de mine ca altădată? îl împroșcă femeia cu o voce plină de ură și reproș. Uiți un detaliu, J.D. MacLean, nu mai sunt prostuța de atunci. Ai o părere prea bună despre tine dacă își închipui că o să mă convingi, folosindu-ți farmecele, să renunț la planul meu. Voi ști s-o conving pe Iris cât ești de periculos și de perfid. Să nu mai îndrăznești să te mai apropii de mine sau să mă mai atingi.

Acest discurs nu dură decât câteva secunde, dar răsună în urechile lui J.D. asemenea unui cuib de șerpi. Pe fața lui, surpriza și neînțelegerea se transformară foarte repede într-o turbare mută.

Cum putuse să fie atât de prost, încât să-și închipuie că s-a schimbat? Era aceeași, gata să recurgă la orice stratagemă ca să-l aprindă ca pe un foc de artificii, ca apoi să-l zdrobească sub disprețul ei.

– Văd că nu ți-ai pierdut obiceiul să te schimbi după cum e mai convenabil pentru tine, o acuză el, îndesându-și pumnii în buzunar.

Se înfruntară din priviri o clipă și, dacă nu ar fi auzit în holul de la intrare vocile lui Iris și Travis, nici unul n-ar fi putut să se stăpânească.

– Hei, ne-am întors.

Katherine de-abia a avut timp și prezența de spirit să îmbrace un halat peste hainele ei ciudate, în timp ce J.D. o privea disprețuitor.

Aproape imediat, Iris și copilul apărură în pragul ușii.

Iris simți tensiunea dintre ei și aruncă o privire în cameră, înainte de a studia fără grabă fețele înroșite ale celor doi amanți teribili.

Cu simțul ei de observație ascuțit, înregistră cufărul lui Abigaelle deschis lângă fereastră, ca și condurii de satin pe care halatul Katherinei nu putea să-i ascundă.

Într-o clipă, își imagină cu precizie scena care tocmai avusese loc și se feri să facă cel mai mic comentariu.

– Granny ne-a reținut mai mult decât am prevăzut, nu-i așa Travis?

Copilul, descumpănit de figura întunecată a dragului de Poppy, care era mereu drăguț și senin, ca și de Katherine, încruntată acum, dar care îl răsfățase mai devreme cu niște fursecuri grozave, clătină nesigur din cap, înainte de a se îndrepta spre bunicul lui.

– Mi-e foame, îi spuse luând imediat mâna pe care acesta i-o întindea.

– Și mie, răspunse J.D. Începusem să mă întreb dacă nu te-a ascuns Granny într-unul din dulapurile ei cu dulciuri.

Copilul pufni în râs, mai liniștit.

– Deloc. Știi, ea are un câine mare, care l-a speriat pe Bubul. În sfârșit, doar la început. Păntru că , după aceea am făcut cunoștință și ne-am jucat foarte bine împreună.

– Atât de bine, încât ne-a fost foarte greu să despărțim acest trio drăguț, continuă Iris. Bun, spaghete pentru toată lumea? Sosul este făcut deja. Nu rămâne decât să fierb pastele. Travis, mă ajuți să pun masa?

Puștiul își ridică ochii spre J.D. în așteptarea consimțământului pe care acesta i-l dădu imediat. Surâzând, copilul țopăi spre Iris și o urmă vesel pe scara care ducea la parter.

J.D. și Katherine rămaseră, din nou, față în față.

– Sfârșitul celei de-a doua runde, murmură J.D. tensionat. În seara asta ai câștigat tu, dar nu mi-am spus ultimul cuvânt. O să te îngenunchez, Katherine. Te vei supune sau te voi distruge.

Părăsi și el camera.

Katherine așteptă să dispară ca să se poată sprijini de una din coloanele patului.

Era la capătul puterilor. Dar mai ales îi era frică. Frică de J.D.. Frică de influența pe care o avea asupra ei, frică de dorința lui de răzbunare. Frică de ea însăși, poate că mai mult decât de orice altceva.

A înspăimântat-o slăbiciunea ei din seara asta. Dintr-o dată, și-a dat seama de influența uzurii timpului asupra rezistenței omenești.

Tânăra a putut să-și ascundă sentimentele când J.D. a gonit-o. Arborase atunci o figură senină, disprețuitoare chiar. Întorsese situația în favoarea ei și, cu inima zdrobită, dar capul sus, a mers mai departe. Astăzi, nu mai avea aceeași forță.

Viața a înmuiat-o: singurătatea, luptele permanente din sălile de judecată, doliul după soțul care îi fusese și cel mai bun prieten, toate acestea au uzat-o, lipsind-o de duritatea care o salvase odinioară.

Era obosită. Atât de obosită ...

Din păcate, J.D. n-o va lăsa să se odihnească.

Era ca un blestem pentru ea. Îi stricase tinerețea. Îi bântuise toată viața. Și acum, o ataca prin sora ei, prin liniștea ei sufletească.

Așadar, nu se va sfârși niciodată?

Capitolul 5

Două zile mai târziu, J.D. stătea pe veranda care se întindea în jurul casei mari. Așezat comod într-un balansoar vechi, cu picioarele sprijinite nonșalant de balustrada de lemn sculptat, era imaginea perfectă a unui cowboy care aștepta ceva peripeții care să-l scoată din starea de nepăsare și liniște în care se afla. Cu alte cuvinte, căuta necazuri.

Răspunzătoare pentru starea lui bătăioasă, Katherine somnola într-un hamac, la câțiva metri de el.

J.D. se încruntă înainte de a lua un ziar mai vechi care era pe masă și să recitească un articol de pe prima pagină, intitulat: "Îngerul justițiar anihilează o rețea de concesiuni de mașini fantomă".

Dacă ar fi trebuit să creadă termenii elogioși ai articolului, Katherine, căci despre ea era vorba, denunțase activitatea unei bande de criminali foarte bine organizate, ale căror victime se trezeau vânzând, cu acte false, mașini furate și ușor transformate.

Urma în termeni elogioși, o descriere a "metodelor eficace și expeditive" pe care avocata le-a folosit ca să-i ajute pe naivii pungășiți.

După părerea ziaristei, Katherine încercase să-și minimalizeze rolul în această afacere, neacceptând publicitatea decât pentru a-i avertiza pe cititori despre existența unor astfel de excrocherii. Își proteja viața particulară și nu accepta să dea interviuri decât despre subiecte de utilitate publică.

J.D., perplex, dădu drumul ziarului din mână.

Trebuia să creadă oare concertul ăsta de laude?

După părerea tuturor, Katherine Dalton Kelly era mereu în luptă cu nedreptatea, apărându-ne de răufăcători și sărind în ajutorul nefericiților care căzuseră în ghearele lor.

Astfel, rar treceau două sau trei săptămâni fără ca ziarele din Denver să anunțe noile ei isprăvi, o nouă bătălie angajată de avocată împotriva răufăcătorilor care erau gata să abuzeze de naivitatea concetățenilor lor.

J.D. se înfuria de fiecare dată când citea ziarele.

Cum să-și alunge amintirea Katherinei din minte, când îi vedea tot timpul poza sau numele în ziarul de dimineață? În același timp nu se putea împiedica să aprobe felul în care tânăra femeie își conducea viața și munca.Trebuia să recunoască: avea ceva, un "nu știu ce" care impunea respect și admirație.

Aruncând furios ziarul pe jos, J.D. se ridică și se îndreptă hotărât spre hamac.

– Katherine, vreau să-ți vorbesc, îi spuse.

Aceasta încerca să doarmă, după o noapte agitată și bântuită tot de J.D., dar de data aceasta, în vis. Din acest motiv, îi scăpă un suspin exasperat în clipa în care îi auzi glasul.

– Nu acum, îi răspunse fără să deschidă ochii.

Să-l ia dracu. N-o va lăsa niciodată în pace? Ce talent avea să apară în momentele cele mai nepotrivite. Nu-i va face jocul. Era așezată confortabil în hamacul ei, la umbra unui copac pe care special îl alesese pentru coroana bogată care s-o ferească de razele arzătoare ale soarelui de după-amiază, iar amestecul unui parfum bărbătesc în mijlocul aromelor naturale din Colorado i se părea deplasată și indezirabilă.

În realitate, prezența lui J.D. în viața ei era o adevărată tortură. Cum a îndrăznit, după tot acest timp, să-i apară din

trecut și să-i tulbure ordinea vieții? Cum îndrăznise să trezească în ea dorință și senzații pe care anii, uitarea și indiferența știuseră să le adoarmă?

– Ba da, reluă nerăbdător, J.D. Acum.

Katherine strânse exasperată din dinți.

Ei poftim, a reușit.

Două minute mai devreme somnola, cu corpul și sufletul prinse într-un fel de moleșeală apăsătoare.

Și acum, sângele îi fierbea, furia îi înțepenise mâinile și picioarele, trebuia să se abțină ca să nu-și urle mânia și frustrarea.

Oh, cât îl disprețuia.

La rândul lui, J.D. observă, nu fără satisfacție, primele semne ale intervenției lui intempestive, întipărite pe fața ei.

Știa foarte bine cât de riscant poate fi, dar nu știa cum s-o provoace altfel.

– Vreau să-ți vorbesc despre Travis, îi spuse, împingându-i cu putere hamacul până îi imprimă o balansare neplăcută.

Katherine se strâmbă abia vizibil și deschise ochii. Ar fi mai bine să termine odată cu el. Dacă nu-i dădea atenție, se va amesteca mereu și-i va otrăvi până și aerul pe care îl respira.

Se ridică ușor, punându-și picioarele goale pe pământul acoperit cu mușchi.

– Te ascult, îi spuse cu răbdarea pe care i-o acorzi unor copii ușor înapoiați.

Își întinse silueta prelungă și acoperită ispititor de blugi și un tricou și se plantă în fața lui.

– Ei bine, ce ai atât de urgent să-mi spui, de a trebuit să-mi întrerupi siesta?

J.D. își reprimă o grimasă.

– Trebuie să-ți spun că te preferam în îmbrăcămintea fermecătoare de acum câteva seri, îi declară el cu un ton insinuant. Era atât de ... sugestiv. Și apoi, îți dădea un aer aproape omenesc.

Făcu un pas spre Katherine, care se dădu înapoi, aruncând fulgere ucigașe din ochii ei cenușii.

– Ce-ai zice dacă te-ai trezi urmărit de justiție pentru hărțuire psihologică și sexuală, J.D. MacLean? îi murmură cu crispare în glas. Nu am obiceiul să mă las deranjată de tipi ca tine.

– Aș zice că atâta atenție din partea ta mă flatează. Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că prezența mea nu te deranjează, ci te tulbură.

– Nu gândi prea mult, J.D., nu-ți reușește. Ziceai că vrei să-mi vorbești despre Travis.

– Într-adevăr.

Figura lui J.D. redeveni serioasă.

– Nepotul meu e sub influența farmecului tău otrăvitor. De două zile vorbește numai de tine și părul tău blond care seamănă spune el, cu părul mamei lui. E pe punctul de a transfera asupra ta dragostea pentru Daisy și asta mă sperie.

Se uită cu atenție la ea, înainte de a continua:

– Nu vreau să sufere atât de curând după ...

– Nici eu nu vreau, murmură cu blândețe, Katherine. Din contră ...

– În acest caz, lasă-l în pace, nu-l mai lua în brațe și nu-l mai săruta tot timpul. Încearcă să te pui în locul lui, nu te mai gândi doar la tine. E un copil. Tocmai a suferit o pierdere tragică și are o nevoie disperată de dragoste și de semne de tandrețe. Dacă tu i le oferi, se va atașa de tine. Îți dai seama ce disperare îl va cuprinde când o să dispari din viața lui?

J.D. ridicase tonul și tremura. Putea să suporte orice, era gata să înfrunte orice lovitură i-ar fi rezervat soarta, dar ideea că Travis va suferi din nou îl înnebunea.

Katherine îl ascultă cu atenție. O uluiră pasiunea din glasul lui și dragostea pentru Travis. N-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Odinioară, J.D. demonstrase că e dispus la orice sacrificiu pentru nevoile bebelușului care îi rămăsese.

În vremea aceea nu avea nici un ban, luptând în fiecare clipă să-și mențină pe linia de plutire mica lui afacere, după plecarea brutală a soției sale. Nu avea deloc timp să stea cu Daisy, era foarte trist din această cauză, conștient că nu-și îndeplinește îndatoririle de tată.

Astăzi era bogat, banii nu mai constituiau o problemă pentru el, și părea decis să se bată ca un leu pentru a proteja echilibrul fragil al lui Travis.

Această descoperire o obligă pe Katherine să se gândească la motivele pentru care se atașase ea de acest copil. La început, nu a știut de ce. Apoi a aflat de înrudirea lui cu J.D. și ochii ei, inima, au recunoscut asemănarea lor tulburătoare.

Era doar o asemănare fizică și atât.

J.D. o trădase, o gonise. Niciodată nu avusese nevoie de ea. Chiar și scum, revenise în viața ei doar ca s-o deranjeze.

Travis, din contră, ridicase spre ea o privire întunecată și în ochii aceia, prea gravi pentru figura lui micuță de copil, dar care erau tocmai ochii lui J.D., Katherine recunoscuse tandrețea celor care sunt gata să dea totul pentru a primi foarte puțin în schimb.

În timpul acestor două zile, Travis era tot timpul pe urmele ei, iar Katherine se obișnuise cu aparițiile lui neașteptate. Își arunca brațele durdulii în jurul gâtului ei, iar femeia îl lua în brațe și îl ținea strâns lângă ea, găsind în aceste momente furate o fericire și o liniște pe care și le ascundea în suflet, în colțul acela în care păstra amintirile despre Daisy. Iar acum, J.D. îi distrugea visul nevinovat. De data aceasta, el avea fără îndoială dreptate. Travis era vulnerabil. Dacă îi va permite să se atașeze de ea, copilul va suferi mai târziu. Dar oare, nu era și reciproca valabilă? Nu va suferi și ea?

Katherine nu putu să-și rețină un suspin și se uită cu atenție la J.D. Surprinse din nou pe fața lui aerul acela de vânător la panda, ca și cum ar aștepta ceva de la ea. Dar ce? Nu-i luase deja totul? Nu-i distrusese toată încrederea, dragostea și bucuria de a trăi, cu mulți ani în urmă? Îi interzicea chiar să-și manifeste un sentiment matern pe care, până la sosirea lui Travis, îl crezuse stins.

Ce mai vroia?

– Îmi pare rău, murmură ea. Travis îmi amintește de micuța noastră ... de Daisy.

Se întrerupse, suspină din nou și se simți teribil de vulnerabilă.

– Vroiam doar să-i ofer puțină afecțiune.

Ai dreptate. Trebuia să mă gândesc la pericolul că se va atașa de mine.

După izbucnirea de mai devreme, J.D. și-a impus să se calmeze. Reacția Katherinei l-a surprins din nou. Se așteptase la o explozie de mânie, la o avalanșă de sarcasm. În schimb, figura tinerei femei reflecta confuzie și o tristețe atât de mare, încât l-a făcut să regrete că a fost atât de dur cu ea. Capitularea ei îl lăsase fără grai.

Încremeniseră astfel, față în față, pierduți în vârtejul amintirilor, neîndrăznind nici măcar să vorbească, de teamă să nu distrugă acest armistițiu neașteptat.

În sfârșit, Katherine rupse tăcerea.

– Cum vrei să facem? Nu pot să plec brusc.

– Nu, bineînțeles că nu. Travis nu ar înțelege și s-ar simți trădat, abandonat din nou. Îți cer doar să nu mai încurajezi momentele de tandrețe. Încearcă să-l eviți, dacă poți. În ceea ce mă privește, o să-l duc în drumeție cu cortul și la pescuit. Dacă te-ar considera un fel de mătușă, ca pe Iris, n-ar fi nici un inconvenient. Ar fi chiar foarte bine. Are nevoie de prezențe feminine în jurul lui.

Ezită, înainte de a întreba:

– Înțelegi, nu-i așa?

– Da, sigur că da, răspunse cu emoție în glas Katherine.

Cât era de ciudat. Nu se mai certau.

Nu mai erau porniți unul împotriva celuilalt, gata să se muște sau să facă schimb de replici acide. Și, în fața acestei acalmii, Katherine capitulă și își simți ochii plini de lacrimi, pe care le șterse, imediat, mânioasă.

Gestul acesta înmuie inima lui J.D.

Cât puteau fi de proști amândoi, înrobiți orgoliului lor și voinței inflexibile de a nu-și trăda sentimentele, slăbiciunile. Oare, nu uitau de lucrurile cele mai evidente? Din senin, nimic nu i se păru mai important decât s-o strângă în brațe. Era un gest tandru și simplu. Iar starea de bine care-l cuprinse în clipa când o lipi de el, recompensa din plin greșeala de a renunța pentru o clipă la vanitatea lui de bărbat batjocorit. Au rămas astfel îmbrățișați, fără să se miște, de teamă că vor spulbera perfecțiunea și armonia unui moment atât de rar.

Dar, dintr-o dată, vocea lui Iris și strigătele suresitate ale lui Travis, îi despărțiră.

– Kat, J.D., veniți repede.

– Poppy, Kat, peștișorul meu roșu a făcut un pui.

Se priviră o clipă, apoi Katherine își coborî ochii și se îndreptă spre cabană. J.D. o privi îndepărtându-se și suspină adânc. Înainte de a fi chemat la ordine de strigătele insistente ale nepotului lui.

***

În timpul după-amiezii, au alunecat din corpul mamei lor cincisprezece peștișori, sub privirile atente ale lui Iris și ale Katherinei. Travis îi prindea pe rând cu o plasă mică și-i punea într-un alt acvariu. Între al optulea și al nouălea pui, Iris îi servi cu prăjituri și suc de fructe. J.D. observa scena cu privirea pierdută, ca și cum gândurile îl purtaseră într-un timp trecut de mult.

Reacția Katherinei, când i-a împărtășit – ar trebui să zică aruncat în față – neliniștile lui în legătură cu Travis, îl transportase într-un trecut în care încercase să și-o scoată din suflet, fără să reușească în întregime.

Katherine nu rămăsese prea mult timp la ei. Doar patru luni. Dar această perioadă l-a marcat și fiecare amintire din vremea aceea apare astăzi cu o putere feroce. Era atât de tânără și proaspătă pe vremea aceea, cu coada ei de cal și blugii ei uzați ...

Într-o zi, cu puțin timp înainte de plecarea ei definitivă, se întorsese acasă spre sfârșitul după-amiezii, după un șir de catastrofe. Mai întâi, camionul lui făcuse pană în timp ce

transporta niște produse proaspete. Apoi, unul dintre creditori venise să ceară o plată imediată. Katherine îl întâmpinase radioasă. În genunchi, pe mochetă, o ținea pe Daisy lângă ea, iar J.D. se simțise în clipa aceea, dintr-o dată, atât de bătrân. Bătrân și obosit.

Avem o surpriză pentru tata, îi strigase veselă. Daisy a mers astăzi pentru prima dată. El primise vestea cea mare fericit, dar Katherine simțise că e supărat. Se ridicase, cu fruntea ei frumoasă încrețită de neliniște:

– Ceva nu merge, J.D.?

Cât își dorise s-o ia în brațe. Dar bârfele deja circulau. Locuiau într-unul din orașele acelea unde totul se știe și se discută în piața publică. Auzise multe remarce despre Katherine. Vorbeau despre cariera frumoasă pe care o avea. Nu obținuse deja o bursă la universitatea aceea prestigioasă? Cu ce drept ar fi putut să-i ceară să-și abandoneze studiile și promisiunile unui viitor strălucit? Ce putea el să-i ofere, în schimb? Griji, un copil mic și facturi neplătite de care alta a fugit.

Acum se întrebă cum ar fi fost viața lui dacă fata ar fi rămas cu el.

Astfel de gânduri erau periculoase. Periculoase pentru liniștea lui sufletească. Periculoase ...

Când Katherine întoarse capul, fără îndoială atrasă de intensitatea privirii lui fixate asupra ei, încremeni brusc. Văzu în ochii negri ai lui J.D. atâta teamă, neliniște și animozitate, încât se sperie.

Mai târziu, în aceeași seară, Katherine stătea la fereastră. Privea, ascunsă de perdeaua grea, spectacolul înduioșător oferit de J.D. și de nepotul lui. Bărbatul, așezat într-un balansoar, ținea copilul pe genunchi și-i arăta stelele care acopereau cerul din Colorado. Era atât de dulce, atât de bun și de înțelegător cu Travis, îi ghicea chiar toate dorințele. Dar, își spuse nu fără amărăciune Katherine, J.D. era expert în a recunoaște dorințele și slăbiciunile celorlalți.

Ar avea atâtea de spus despre acest subiect, dacă ar vorbi.

Acum, încercase în zadar să descopere care erau intențiile lui J.D. în ceea ce o privea. Ce vroia el, de fapt?

Uneori, ca adineauri, îi arunca niște priviri care o înghețau. În clipele acelea îi spunea"îngerul meu", servindu-se de această poreclă ca de o insultă pe care o arunci în față unui dușman pe care îl disprețuiești. Folosea atunci tonul batjocoritor cu care o acuzase că se vânduse pentru bani și diamante.

Și apoi, dintr-o dată, ochii lui negri întârziau asupra ei calzi și tandri, ca o mângâiere subtilă a emoțiilor de demult. Katherine suspină.

Un lucru era sigur, J.D. avea puterea rară de a o face să-și piardă controlul. La atingerea lui, corpul ei reacționa imediat, sălbatic, făcând-o să simtă o dorință ascunsă în adâncul sufletului ei, și a cărei reapariție i se părea periculoasă și imprevizibilă.

Toate acestea nu păreau să anunțe ceva bun.

Capitolul 6

Katherine își lăsă degetele să alunece pe placa de sticlă de pe biroul ei imens.

Se întorsese la Denver, cu speranța optimistă că își va regăsi puterea de control asupra simțurilor ei, a sufletului și a imaginii ei.

Era timpul să pună capăt tuturor dezordinilor cu care nu era deloc obișnuită. În această luptă inegală, distanța nu părea a fi un factor determinant.

Iris continua să-i telefoneze ca s-o întrebe când se va întoarce și nu uita să-i strecoare, ici și colo, câte o idee minunată pe care a avut-o J.D., ca "s-o trezească pe Doamna noastră". Travis intervenea în aceste conversații telefonice și fie că îi dădea vești despre peștișorii lui, fie îi

spunea cât de dor îi este de ea. În ceea ce îl privea pe J.D., el nu-și făcea simțită prezența, el îi bântuia doar gândurile.

Katherine suspină și strânse atât de tare un creion între degete, încât îl rupse în două, chiar la mijloc. Se uită surprinsă la cele două bucăți și suspină din nou. Cu siguranță, pentru rezolvarea acestei situații, fuga nu era o soluție.

La sfârșitul săptămânii, își înghesui în mașină dosarele, calculatorul portabil și un modem și se îndreptă spre Kodiak.

***

Luna iulie se anunța deosebit de călduroasă. Afară, păsărelele ciripeau în pomi, iar parfumul florilor invadase camera de la parter pe care Katherine și-o amenajase ca birou. Se refugia acolo câteva ore pe zi ca să lucreze. Asta, în cazul în care Iris nu hotăra altceva. Era convinsă că sora ei are nevoie de aer curat și o antrena în plimbări lungi, cât putea de des.

În după-amiaza aceasta, Iris lansase ideea amenajării unei grădini de zarzavat.

Voia chiar să construiască un sistem de irigații care s-o lege de râul care traversa proprietatea. Bineînțeles că nu neglija nici baia de nămol, o altă idee a lui J.D. ca să atragă clientela dornică să să destindă într-un decor natural. Ea lucra încă la realizarea unui amestec potrivit de argilă și diverse ierburi de leac.

J.D. și Travis participau activ la toate aceste proiecte, iar vocile lor răsunau adesea, tulburând-o pe Katherine, care oricum se concentra din ce în ce mai greu. Suspină și își îndreptă atenția spre informațiile pe care le ceruse bibliotecii de specialitate din Denver. Cuvintele îi dansau pe ecran în ritmul râsetelor care veneau de afară. Deodată, figura veselă a lui Iris apăru în dreptul ferestrei deschise:

– Hei, nu vii să ne ajuți? Lucrezi de două ore. Uită puțin de dosarele tale și vino să profiți de vacanță. E atât de frumos!

Katherine surâse.

– Iris, nu-mi pot abandona toți clienții, sub pretextul că am nevoie de o vacanță prelungită. Fii rezonabilă și mai lasă-mă să lucrez puțin. În caz contrar, voi fi obligată să mă întorc la Denver.

– Te-aș lăsa dacă aș fi văzut că te-ai destins un pic. Dar ești la fel de crispată ca în prima zi când ai venit și nu te-am auzit deloc râzând.

O mână protejată de o mănușă veche dădu la o parte perdeaua și J.D. apăru și el. El se aplecă înainte, ca Travis, așezat pe umerii lui, s-o poată vedea pe Katherine.

– E normal să n-o vezi zâmbind, îi șopti J.D. lui Iris. Ea nu știe să râdă. A uitat cum se face. A devenit la fel de crispată ca și calculatorul ei.

Katherine tresări. Cuvintele batjocoritoare ale lui J.D. nu o tulburară atât de mult, cât vederea pieptului lui bronzat. Cum îndrăznea să apară astfel în fața ei?

– Hei, Kat, vino să vezi nămolul. Am terminat mic ...

Strânse din ochi și ezită.

– Mixtura, completă bunicul lui.

Iris îl atinse cu cotul pe complicele ei:

– Propun s-o aruncăm acolo. Oricum trebuie să încerce cineva amestecul. Ce zici? O să se învețe minte să ne privească de sus.

Katherine sări în picioare.

– Oh, nu!

Dar J.D. trecu imediat la fapte. I-l pasă pe Travis lui Iris și încălecă fereastra.

– Iată o idee bună!

Katherine se încruntă. Doar nu se va preta la jocul ăsta ridicol! Cu picioarele bine înfipte în podea, pumnii pregătiți, își înfruntă din priviri adversarul.

J.D. era la doi pași ...

Cât era de frumoasă! Sub tricoul negru, îi ghiceai sânii dulci și rotunzi care se ridicau liberi. Ochii ei cenușii aruncau flăcări, iar el nu se putea împiedica să-i admire. Ce femeie! Putea să-l doboare dintr-o singură privire, așa cum tot ea îi putea deschide porțile paradisului, cu o mângâiere a degetelor ei lungi și fine. Orice bărbat ar fi fost dispus să aștepte secole ca să-i câștige favorurile. O ființă excepțională.

– Haide, Katherine, îi zise cu o voce prea dulce ca să fie o provocare. Arată-ne că nu ți-ai îngropat simțul umorului sub articolele Codului penal. Joacă-te cu noi!

– Ia-o în brațe, Poppy! îi strigă Travis de la fereastră.

Katherine se dădu un pas înapoi.

– Fii atent la ce faci, J.D., o să regreți amarnic. Nu mai suntem copii. Metodele mele de luptă au devenit necruțătoare.

– Întotdeauna au fost! replică el, surâzând. Și nu eram un copil.

Străbătu cei câțiva centimetri care îl separau de ea și o ridică de la pământ, înainte de a o duce afară, la scăldătoarea pe care o săpaseră în pământ, într-un colț umbros al grădinii.

Katherine nu se lăudase.

În cele câteva secunde, cât a durat ridicarea ei de la pământ, se apăra ca un diavol, însoțindu-și loviturile cu pumnii, cu expresii colorate, împrumutate din vocabularul marinarilor de cursă lungă.

În sfârșit, o lăsă ușor în baia de nămol, contemplându-i silueta care se scufundă în substanța verzuie. Fără să mai scoată un sunet, Katherine își privea stupefiată mâinile murdare.

În acest timp, Iris și Travis, urmați de Bubul, veniră mai aproape. Copilul aplauda, sărind în sus, încântat de jocul acesta inedit.

Deodată, Katherine aruncă un pumn de noroi în direcția lui J.D. care îl primi în plină figură, în timp ce atacatoarea se dezechilibră și căzu în genunchi în nămol. J.D. începu să râdă, dar amuți în clipa în care Iris îl impinse și pe el în noroi.

Travis, care a primit noua inițiativă cu strigăte de bucurie, s-a hotărât brusc să participe și el la joacă și sări în ciudata baie.

Doar Iris rămăsese afară și râdea în hohote, până ce văzu privirile amenințătoare pe care i le aruncau sora ei și J.D. Atunci, se dădu prudentă câțiva pași înapoi și le spuse:

– Mă duc să aduc furtunul și prosoape.

Katherine nu-și mai amintea de când nu mai râsese atât de mult. A fost mai întâi o bătaie grozavă între cei trei înnoroiați, apoi a urmat o partidă nebună de stropit, pe peluza grădinii. Iris și Bubul se alăturară și ei distracției, iar când se regăsiră în jurul mesei pentru cină, în sfârșit curați și cu hainele uscate, cu obrajii roșii de-atâta râs, răspândeau un parfum de o complicitate fericită.

Katherine a surprins de mai multe ori privirile lui J.D. îndreptate spre ea. Părea că o observa pe ascuns, iar fața lui exprima o mare uimire.

Ea însăși era foarte surprinsă, dincolo de cuvinte. Auzindu-și râsul, a fost obligată să-și reprime o tresărire mirată. Uitase sunetele acelea blânde și cristaline. Uitase, chiar și tensiunea fizică delicioasă pe care râsul în hohote i-o declanșa în tot corpul. Mai târziu, în pat, se gândi la toate acestea și i se făcu frică. Îi reveneau în minte cuvintele și avertismentele surorii ei. Era oare adevărat că până acum își refuzase dorința de a trăi din plin? Nu se mai mulțumea doar să traverseze lunile și anii, omorându-se cu munca pe care și-o alesese și care, departe de a o satisface, se transforma, încetul cu încetul, într-un fel de mormânt?

Într-un cuvânt, era ea sau doar umbra ei însăși?

***

Katherine se trezi a doua zi dimineață confuză și indispusă.

Cerul era senin, soarele strălucea și vara făcea natura să cânte. Dar toate aceste manifestări strălucitoare ale lumii din jurul ei, departe de a o reconforta, nu făceau decât să-i accentueze starea proastă. O teamă profundă îi tulbura inima și sufletul. Nimic nu părea că poate să-i alunge sentimentul de singurătate și nostalgie care o cuprinsese în ajun. Nici măcar salutul călduros al lui Iris, când intră în bucătărie.

Încinsă cu un șorț, aceasta muncise încă din zori în fața mașinii de gătit și tocmai terminase să pună în borcane dulceața de zmeură pe care o pregătise cu mare plăcere.

Katherine își turnă o ceașcă de cafea și o privi în timp ce punea capacele fiecărui borcan.

– Bine că am terminat, declară Iris cu buna ei dispoziție cotidiană. Voi putea acum să mă ocup mai serios de florile mele. Trebuie ca totul să fie gata pentru seara de inaugurare. Oh, de câte ori mă gândesc la asta, îmi vine să

sar de pe scaun și să bat din palme ca o fetiță. Ce idee minunată, nu crezi? Să organizăm o seară costumată pe o temă atât de romantică. Doar numele și mă încântă: "Jocuri interzise din secolul al XIX-lea." Misterios, tulburător și teribil de excitant în același timp, nu crezi?

Se întrerupse când remarcă aerul morocănos al surorii ei.

– Ceva nu merge, Kat? se neliniști ea.

Katherine suspină:

– Nu, nu. N-am dormit prea bine.

– Nu poți scăpa, de la o zi la alta, de o oboseală acumulată în timp. Ai încă nevoie de multă odihnă și, mai ales, de o viață sănătoasă, să respiri aerul curat al munților noștri. Baia de nămol de ieri a fost primul pas în această direcție. Oh! nu mai face ochii mari! Te-ai amuzat ca și noi, chiar dacă azi refuzi să recunoști.

În sfârșit ...

Se întrerupse o clipă.

– Dacă biata mea iapă nu ar fi fost atât de bătrână, ai fi putut să călărești puțin.

Păru să se mai gândească.

– Dar , dacă stau și mă gândesc, de ce nu i-ai cere lui J.D. să-ți împrumute calul lui? Sunt sigură că ar face-o.

– Nu, mulțumesc, o întrerupse cu asprime Katherine.

Iris o privi cu atenție, înainte de a continua:

– Era doar o idee. Sincer, Kat, nu îți înțeleg încăpățânarea în ceea ce-l privește. Nu poți nega contribuția lui importantă la dezvoltarea afacerii mele, încă de la începutul asocierii noastre. Este, pur și simplu, un geniu în marketing. Nu aș fi avut nociodată ideea să mă folosesc de legenda lui Abigealle, ca să-mi transform pensiunea. S-o transform într-un loc de vilegiatură, amestecând luxul, istoria și serviciile unui centru de recuperare pentru cei stresați.

Ca de fiecare dată când vorbea despre proiectele ei, Iris se entuziasma, ochii îi străluceau, și bineînțeles, nu pierdea ocazia să lanseze un cor de laude la adresa lui J.D. și a felului în care se interesa de firmă. Fără să uite rolul lui de bunic iubitor care nu ezita, în ciuda responsabilităților sale de conducător al unui imperiu financiar, să-și facă timp ca să-și ducă nepotul la pescuit sau în drumeție cu cortul, în munți. Dacă trebuia s-o crezi, J.D. era bărbatul ideal și Katherine începuse să găsească suspectă metoda lui Iris de a-l ridica tot timpul în slăvi.

– Iris, am obosit să te tot ascult cum îmi reciți lista virtuților nenumărate ale lui J.D. Sincer , mă tot întreb dacă nu cumva vrei să mă arunci în brațele lui.

– E o partidă bună, Kat dragă, îi replică Iris fără să cedeze. Statură frumoasă, surâs frumos, inteligent și, în plus, cu simțul umorului. Sunt sigură că nu există nici o femeie în viața lui și el știe precis cum să se poarte cu ele. Atâtea calități prețioase, pentru cine caută un soț bun.

În ciuda proastei dispoziții, Katherine nu se putu împiedica să nu zâmbească de candoarea surorii ei.

– Iris, poți renunța la acest discurs. Nu sunt interesată. Nu numai că nu caut un soț, dar dacă ar fi cazul, crede-mă, J.D. n-ar avea nici o șansă să apară pe lista pretendenților mei. Și sper ca nici tu să nu ai astfel de idei, pentru tine însăți.

Râsul lui Iris izbucni vesel.

– Sunt prea ocupată cu fantoma lui Abigaelle, deocamdată. Vom vedea, mai târziu.

Luă un coș și-l umplu cu borcane de dulceață.

– O să le duc lui J.D. și Travis. N-ai vrea să fii atât de drăguță și să le duci pe celelalte în pivniță?

Katherine se ridică și își strânse cordonul capotului de mătase.

– Cum să nu. Mă ocup eu de ele.

Luă un coș pe care-l umplu cu borcanele de dulceață rămase pe masă și ieși pe verandă, în urma surorii ei. Pivnița se afla în spatele casei. Deschise ușa veche de lemn,

pătrunse în spațiul întunecat și pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Când îl găsi, în sfârșit, apăsă butonul, dar lumina nu se aprinse. Mai încercă o dată, dar degeaba.

– Ei poftim, nimic nu merge cum trebuie în casa asta. În ceea ce-l privește pe acest antipatic, ar face mai bine să revizuiască instalația electrică, în loc să se folosească de fantome în scopuri comerciale.

– Acest antipatic? întrebă un glas ironic pe care Katherine îl recunoscu imediat.

Făcu un pas înapoi și ușa se trânti în spatele siluetei înalte a lui J.D., lăsându-i în întuneric. Cuprinsă de panică, Katherine încremeni, în timp ce inima i-o luase razna. Găsi în sfârșit clanța ușii și apăsă cu putere. Dar ușa grea nu se deschise. Se pare că zăvorul se închisese singur, pe dinafară. Era prizonieră.

– Iris!

– Pe cine am deranjat, Kat dragă? reluă vocea tărăgănată a lui J.D., foarte aproape de ea.

Katherine tresări din nou. Înnebunită, întinse mâinile înainte și acestea atinseră pieptul larg și tare al dușmanului ei.

Doamne, unde se afla? Unde era lumina? Spațiul? Aerul?

Va închide ochii și când îi va deschide, se va afla cu siguranță într-o sală de tribunal bine luminată, cu spațiu

suficient în jurul ei și cu prezența liniștitoare a judecătorului și a juraților.

– Nu văd nimic, murmură cu glas răgușit. Nu te apropia de mine.

– De ce nu? E mai tentant acum. Nu vei ști unde să lovești.

Femeia se dădu înapoi, până atinse cu spatele rafturile pentru alimente.

– Chiar dacă nu văd, tot aș putea să-ți fac rău, încercă să-și facă singură curaj.

Era înțepenită de frică. Întotdeauna spațiile închise și întunecate o înspăimântau.

– Tremuri ca o frunză, murmură J.D. apropiindu-se de ea.

Katherine nici măcar nu mai avu puterea să-l respingă. Oricât de inacceptabilă era ideea, se simțea ușurată că poate conta pe prezența lui J.D. Singură, ar fi fost doborâtă de spaimă.

– J.D., ai făcut special să rămânem închiși aici?

– Bineînțeles că nu! Te-am văzut intrând și încercând să aprinzi lumina. Cum n-ai reușit, am venit să te ajut. Cuvintele tale mi-au atras atenția, am intrat și ... cunoști urmarea.

În timp ce vorbea, o atrase ușor spre el, iar Katherine se agăță de cămașa lui. Cel puțin cu el era în siguranță, în mijlocul întunericului acesta înspăimântător.

– Doamne, J.D. mi-e groază de spații închise. Nu pot respira.

Brațele lui J.D. o cuprinseră în căldura lor liniștitoare.

– E oribil, reluă ea, cu fața sprijinită de pieptul lui. Crezi că Iris a scăpat de toți șoarecii?

– Precis, îngerul meu. Singurele ființe din această pivniță suntem noi amândoi ... și, ai dreptate, e oribil.

Ca s-o mai liniștească, își sprijini bărbia pe capul ei, în timp ce ea își strecură brațele în jurul taliei lui. Cum frica ei irațională începuse să dispară, Katherine începu să caute cu disperare un subiect de conversație, care să-i permită să-și recapete sângele rece și, de ce nu, poate chiar să-l atace pe salvatorul ei, vinovat de a o fi prins în flagrant delict de slăbiciune. O dată în plus, Iris îi reveni în minte.

– Trebuie să încetezi s-o mai antrenezi pe Iris în proiectele tale abracadabrante, J.D. Oferta mea de a-ți cumpăra partea e încă valabilă.

– Katherine, taci și îmbrățișează-mă! Te doresc.

Aceste cuvinte, rostite cu o voce răgușită, murir pe buzele lor unite, în clipa în care J.D. se aplecă ușor și lacom, capturând gura femeii.

Katherine trebui la început să cedeze șocului acestei agresiuni îndrăznețe, apoi se lăsă pradă propriei dorințe. Deja, J.D. o săruta tot mai apăsat, și ea îi răspunse cu pasiune.

– J.D., murmură ea, într-un suspin.

– Nu vorbi. Nu te gândi la mâinile mele, îi spuse desfăcându-i capotul.

Bucata de mătase căzu la picioarele lor și palmele mari și calde ale lui J.D. alunecară de-a lungul gâtului Katherinei, întârziindu-i pe umeri, înainte de a îndepărta încet bretelele subțiri ale cămășuței de noapte, care căzu și ea pe podeaua pivniței, în timp ce femeia tremura de dorință. J. D. își reluă încet explorarea corpului gol, mâinile lui nebune rătăcindu-se pe pielea care palpita. Când îi îndepărtă cămașa, Katherine ar fi vrut să protesteze, dar corpul, instinctul ei, nu au ascultat-o. Își puse buzele fierbinți pe pieptul lui, smulgându-i un geamăt înfiorat, în timp ce o îmbrățișa.

– J.D., Dumnezeule, J.D., fă ceva ... murmură ea fără să vrea.

– Trece-ți brațele în jurul gâtului meu, îi spuse el, la fel de înfiorat.

Fără să gândească, ea se supuse, iar el o ridică. Imediat, Katherine îl înlănțui cu picioarele pe care și le sprijini de șoldurile lui.

J.D. simțea cum își pierde capul. Nu voia să facă dragoste acolo. Nu așa.

Dar, înainte de a găsi curajul să se elibereze din această încleștare, voia s-o atingă, să-i guste pielea. Își lăsă buzele să coboare încet pe gâtul ei, întârzie puțin pe un sân, căruia îi luă sfârcul între buze, mușcându-l ușor.

Katherine își dădu capul pe spate, pradă unei febre care îi anula orice voință. Simțea confuz că se îndrepta către inevitabil, dar fără să-și dea seama cu adevărat de aceasta.

Acum nu mai contau decât sărutările lui J.D., forța și dulceața buzelor lui, mâinile lui care alunecau pe corpul ei, descoperindu-i intimitatea. Acest curaj delicios o făcu să tremure. Amețită, se auzi mai întâi gemând, apoi țipând, în timp ce șoaptele arzătoare ale bărbatului o însoțeau prin furtuna simțurilor, ducând-o tot mai sus în această dezlănțuire de plăcere. În sfârșit, corpul ei explodă, înainte de a se topi dulce într-o liniște și o fericire absolute.

Trecu destul de mult timp până să-și dea seama unde se afla. J.D. era așezat pe pământ și o ținea în brațe, strâns lipită de el.

– Doamne! murmură ea.

J.D. îi luă capotul de pe jos și o acoperi, tandru.

– Ți-e bine?

În loc de răspuns, murmură ceva, încă amețită de ceea ce se întâmplase.

– Cu atât mai bine, reluă el.

Lipită de el, Katherine îi simțea forța dorinței nestăvilite și se cuibări la pieptul lui, mai aproape.

– Kat, dacă nu îți revii, nu mai răspund de mine. O să stăm cuminți de vorbă, de acord?

Femeia își sprijini capul de umărul lui puternic, simțindu-se în siguranță. Lângă urechea ei, inima bărbatului bătea sacadat și ea se lăsă legănată de ritmul ei liniștitor.

Ce bine îi era! Dacă ar fi putut să dureze o veșnicie ...

– Kat, vorbește-mi despre tine și Jim. Vorbește-mi despre căsnicia voastră. Surprinsă, Katherine înțepeni,

J.D. simți și o strânse mai puternic.

– Am dreptul să știu.

– Nu ai nici un drept, J.D.

Viața ei cu Big Jim le aparținuse doar lor. Dacă ar fi vorbit cu J.D. despre asta, dacă i-ar fi mărturisit natura exactă a relației cu soțul ei ... Nu trebuia să afle niciodată. Trebuia să continue să creadă minciuna enormă și grosolană pe care i-a servit-o cândva, ca să se răzbune pe el că a gonit-o.

– Ești o torță incandescentă în mâinile mele, Kat dragă, reluă J.D. Nici nu-ți închipui cât de mult îmi place ...

Katherine îi impinse cu putere mâna care îi mângâia umărul.

– Te rog să renunți la tonul ăsta languros. Nu am de gând să cad iar în capcana ta.

– Nu-mi amintesc să fi rezistat prea mult ... Spune-mi, frumoasa mea voluptuoasă, era la fel cu Jim? o întrebă el, strângând-o din nou în brațe.

Nu-i răspunse, dar tăcerea ei vorbi mai mult decât cea mai clară mărturisire. J.D. o îmbrățișă cu infinită tandrețe.

– Exact ce am crezut, murmură el.

Urmă o tăcere lungă, în timp ce, pierduți în gândurile lor, cei doi rămaseră îmbrățișați.

– De ce tocmai tu? întrebă Katherine, dintr-o dată.

– De ce nu? replică bărbatul.

Începu să-i mângâie spatele prin mătasea capotului.

– Atunci, Kat, își începu el confesiunea, nu aveam ce să-ți ofer. Aveai toată viața înaintea ta, promisiunea unei cariere frumoase.

Tăcu, și amintirile trecutului îi învăluiră în parfumul lor nostalgic și dureros.

– Am însemnat ceva pentru tine? întrebă, de-abia auzit, Katherine.

Urmă o tăcere care îi păru fără sfârșit. Nu-i era deloc milă?

Într-un târziu, îi răspunse, cu glas încărcat de emoție:

– Da, ai însemnat cu-adevărat.

Aproape imediat, ca și cum s-ar fi temut să se aventureze pe acest teren periculos, bărbatul readuse în discuție subiectul care îl interesa cel mai tare: Jim Kelly. Jim și relația lui cu Katherine. Jim și motivele profunde, reale, ale acestei căsătorii care aproape că îl făcuse să-și piardă mințile.

– Cum de n-ați avut copii?

– Nu te privește!

– Dacă ai fi fost soția mea, am fi avut, crede-mă, o liotă de neastâmpărați, care ar fi fost nebuni după tine, ca Travis.

Katherine închise ochii. Băieței? Mici cowboy cu părul negru și gene lungi, întoarse? Imaginea dulce, adorabilă, îi întârzie în suflet, înainte de a o respinge ferm.

– Nu văd ce motiv am avea să ne lansăm în supoziții nerealiste, grăi avocata.

– Nerealiste? murmură cu glas blând J.D. Din contră. Fără să ne gândim, am putea fi mânați de un elan de pasiune și ...

– Taci! îl întrerupse ea emoționată.

– Dulcea, delicioasa mea Katherine, cât aș vrea să te privesc acum! Ochii tăi sunt atât de expresivi! Când vom face dragoste, vom lăsa luminile aprinse.

Katherine începu să-și audă bătăile tot mai accelerate ale inimii. Noroc că în clipa aceea s-a auzit vocea lui Iris, nu departe de ușa pivniței.

– Kat?

Se ridicară și își puseră în mare viteză, ținuta în ordine.

– Da, Iris. Suntem aici! strigă bărbatul, după câteva clipe. În pivniță!

Aproape imediat se deschise ușa grea din lemn și în lumina orbitoare a zilei apăru figura contrariată a lui Iris. Și mutrișoara, la fel de surprinsă a lui Travis, îi privea curioasă.

– Ce faceți aici? exclamă Iris.

– Ușa s-a închis în spatele nostru și zăvorul s-a blocat pe dinafară, se lansă J.D. în explicații.

Iris își studie sora: cu părul desfăcut, Katherine avea obrajii roșii și capotul îmbrăcat pe dos.

– Văd. Încă una din isprăvile lui Abigaelle, cu siguranță.

Incapabilă să suporte privirea ironică a surorii ei, Katherine trecu prin fața lor, cu capul sus și aproape alergând până la veranda care ducea la camera ei. Cu tâmplele zvâcnind pradă unei confuzii totale, se aruncă pe

pat și își ascunse fața în pernă. Dar amintirea fierbinte a scenei pe care tocmai o trăise, nu-i dădea pace, continuând s-o tulbure.

Tremura gândindu-se cum își înfipsese unghiile în carnea lui J.D. Avusese nevoie de sprijinul lui în clipa în care flăcările amenințau s-o devoreze. Atâta nevoie de el ...

– Nu! strigă într-un hohot disperat. Nu! N-am nevoie de J.D.MacLean!

Mai târziu, observă că își uitase cămașa de noapte în pivniță. Precis Iris o găsise, și nu va pierde ocazia să-i fluture pe sub nas proba incriminatoare.

Ce va face?

Ce se va întâmpla cu ea?

Capitolul 7

– A fost obligată să plece în zori, îi spuse Iris lui J.D. a doua zi dimineață. În biletul pe care l-a lăsat, promite că va telefona și că se va întoarce.

– Poppy o s-o aducă înapoi pe Kat! o anunță încrezător Travis, în timp ce-și ștergea botișorul plin de dulceață.

Ultimele săptămâni petrecute cu bunicul lui, care îl înconjurase cu grijă, dragoste și siguranță, începuseră să-i redea băiețelului vitalitatea și voioșia pe care dispariția brutală a părinților lui i le luase.

– Poppy spune, urmă el cu glas vioi, că noi, bărbații MacLean, nu ne lăsăm femeile să fugă atunci când au o problemă. Poppy spune ...

J.D. îi ciufuli părul și-l strânse în brațe, înainte de a-l lua pe genunchi și de a-l avertiza:

– Atenție, puștiule. Poate că Iris este o spioană în solda femeilor, îi șopti cu glas de conspirator. Nu ne dezvăluim toate secretele, de acord?

Iris ridică din umeri și în timp ce umplea cana lui J.D. cu cafea, îi asigură:

– Nu sunt spioană, sunt un observator imparțial. Poți să-mi spui orice, Travis. Ce a mai spus Poppy?

J.D. ridică amenințător din sprâncene.

– Nu mi-am ținut gura când niște urechi micuțe, în loc să doarmă, au ascultat.

Adevărul era că nu reușise să doarmă deloc și auzise mașina Katherinei demarând în zori.

– Poppy spune că a plecat ca să se ascundă, dar este inutil, reluă copilul.

– Travis dragă, destul, murmură J.D.

– Și când o s-o găsească, o să se ocupe de ea ...

Strengarul ezita, încruntându-se.

– ... și de caracterul ei dificil, încheie triumfător.

Iris pufni în râs, ceea ce îi aduse o privire ucigătoare din partea lui J.D.

– Eram sigură. Când i-am găsit mesajul, azi-dimineață, am bănuit că plecarea ei are legătura cu tine. Nu știu încă

dacă ai învins-o pe sora mea, J.D., dar dacă ai reușit, jos pălăria.

– Nu te amesteca, Iris, bâigui J.D., căruia această conversație îi făcea rău.

Travis nu mai avea astâmpăr la el în brațe, așa că îl lăsă să coboare.

– Fugi la baie, fiule, nu voi pleca fără să ne luăm rămas-bun.

Când au rămas singuri, Iris îl asigură surâzând:

Poți să rămâi cât vrei la Denver. Travis și cu mine avem ce să facem ...

– Scutește-mă te rog de manevrele tale de mijlocitoare, îi spuse cu oboseală în glas. Știi foarte bine că trebuie să merg la Denver pentru afaceri. Poate că o s-o vizitez pe sora ta, sau poate că nu.

Surâsul cu care îi primi Iris obiecțiile, îl irită de-a binelea.

– Iris, nu știu ce intenții ai, dar uneori nu sunt sigur că sunt de acord cu ele.

– Eu nu fac nimic, mă mulțumesc doar să urmăresc povestea, remarcând în același timp, grija și energia desfășurată de fantoma lui Abigaelle, ca să grăbească puțin lucrurile. Sincer, dacă ea nu ar fi fost în preajmă, ca să vă împingă în pivnița fără lumină, ați fi fost ca doi câini, gata să sară unul la altul.

– Fantoma lui Abigaelle! Sigur că da! Se pare că și-a găsit în tine o asistentă de prim rang. Tu nu îi aștepți ordinele, i le anticipezi.

Figura lui Iris deveni serioasă, în timp ce se așeză la masă, în fața lui.

– Trebuia să intervină cineva. Aveți nevoie unul de altul, dar vă încăpățânați să nu observați asta. Katherine era pe punctul de a avea o cădere nervoasă, iar tu ai fi devenit un fel de călugăr, mai bătrân decât ești în realitate. Sunteți făcuți unul pentru altul. Ceea ce vă trebuia, era un mic brânci al destinului.

J.D. se holba la ea, vizibil uluit de descoperirea pe care o făcuse.

– Vrei să spui că tu ai tras sforile de la început?

– Nu a fost greu deloc. A fost suficient să vă aduc față în față și scânteile au izbucnit singure.

– Katherine știe?

– Nu, și n-ai de ce să-i spui. Nu sunt prea sigură că m-ar ierta, dacă ar afla.

Făcu o scurtă pauză înainte de a-și continua mărturisirea.

– Știu că nu totdeauna e bine să te amesteci în viața altora, dar Kat este sora mea și era într-o pasă proastă. Eram chiar îngrijorată din cauza asta. Când ai reapărut,

acum câteva luni, m-am gândit că e mâna destinului. Nu costă dacă încercăm. Acum știu că am avut dreptate să-mi urmez instinctul. Katherine are nevoie de tine. E rândul tău să-ți joci cartea. Ia-o încet, asta-i tot. Tocmai este pe punctul de a-și da seama de adevăratele ei sentimente față de tine.

În ciuda uimirii profunde, J.D. o ascultase fără să clipească.

Așadar, încă de la început, manipulatorul fusese manipulat! Și culmea ironiei, situația era aproape hazlie. El, marele artizan al formidabilei lui răzbunări, el care credea că are toate cărțile în mână, descoperea dintr-o dată că în tot acest timp nu fusese decât un pion, manevrat cu mână de maestru pe tabla de șah a lui Iris!

În alte condiții, descoperirea l-ar fi înfuriat teribil. Acum, însă, îi venea să râdă.

Katherine avea nevoie de el. Îl aștepta. Nu știa încă, orbită ca și el de orgoliu. Căci și de data asta, Iris a apreciat exact. Și unul și celălalt erau făcuți din aceeași pastă dură și rebelă, care nu putea fi modelată.

Acum nu mai avea nici o importanță. Iris tocmai i-a dat toate atuurile. Își jucase rolul și acum era timpul să se retragă în umbră. Era rândul lui să preia ștafeta!

Ridică ochii spre Iris, și surâsul pe care îl schimbară era încărcat de cea mai frumoasă complicitate care a legat vreodată doi prieteni.

***

În aceeași zi, mai târziu, Katherine se răsturna suspinând, în fotoliul ei confortabil. Evan Dobrinski, unul din asociații cabinetului, îi solicitase o întrevedere în legătură cu un dosar. Mandy avea tone de corespondență de semnat, fără să mai discute de completarea agendei cu programul întâlnirilor. Un antreprenor imobiliar amenința să demoleze casa unei doamne în vârstă ... Și lista nu se termina aici.

Nu reușea să se concentreze deloc.

Din cauza lui J.D. MacLean. Mereu și mereu J.D.

Și pentru a "n"-a oară, se întreba de ce.

De ce el? De ce nu era altul? Evan, de exemplu. Era un bărbat frumos, avocat strălucit și o invitase de mai multe ori să iasă împreună. În zadar. Nu o interesa. De fapt, n-o interesase nimeni niciodată. Cu excepția lui J.D., cândva și Big Jim, bineînțeles. Dar cu el, lucrurile au stat altfel. El a

făcut-o să se simtă bine, a iubit-o, a înconjurat-o într-un voal de siguranță și de tandrețe, care i-a permis să meargă mai departe, după ruptura de J.D.

Și încet, pentru că a știut s-o iubească fără s-o sufoce, s-o protejeze respectâdu-i în același timp independența, a răspuns, până la urmă, dragostei lui. Fusese fericită. Până la moartea lui. Atunci, vechii demoni, care se ținuseră la distanță în tot acest timp, au năvălit imediat asupra ei. Încet și pe ascuns, i-au furat liniștea sufletească, somnul și chiar plăcerea de a trăi.

Atunci, ca să încerce să uite, s-a aruncat în muncă, agățându-se de acest colac de salvare, ca să nu se scufunde.

Asta a durat opt ani. Până la întoarcerea lui J.D., când acest univers foarte fragil, s-a tulburat din nou.

Acum se gândea cum a plecat din Kodiak și din casa surorii ei, în această dimineață.

A fugit ca o hoață, nici mai mult, nici mai puțin. A fugit departe de J.D. A fugit ca să pună cât mai multă distanță între ei. Acest gând i-a smuls o grimasă și a rupt și creionul pe care îl avea între degete. Al șaptelea. Înainte de a lua un al optulea creion întreg, se uită la cele două bucăți, erau egale.

Fugise pentru că nu putea să suporte ideea că el descoperise atât de ușor punctul vulnerabil din platoșa pe

care și-o țesuse cu greu, în toți acești opt ani. În prezența lui se simțea slabă. Uita totul în clipa în care o lua în brațe. O văzuse râzând, o văzuse plângând. Și mai ales o consolase. Iar ea l-a lăsat s-o facă!

Cu al optulea creion rupt, ca și celelalte, exact în mijloc, Katherine deschise interfonul.

– Am redus bugetul rechizitelor de birou, sau ce? întrebă cu asprime. Adu-mi creioane.

– Da, doamnă, îi răspunse Mandy. Aveți o vizită ...

Ușa se deschise larg și J.D. pătrunse în cameră! Îmbrăcat într-un costum de mătase gri și cu un surâs devastator.

– Bună ziua, domnișoară Kat, o salută cu glas grav și armonios, înainte de a încuia ușa biroului.

Se îndrepta spre ea fără să pară stânjenit de săculețul din plastic plin cu apă, în care înotau doi peștișori roșii, pe care îl ducea într-o mână și nici de imensul buchet de trandafiri cu margarete, din cealaltă mână. Rezolvă imediat problema: așeză peștii pe birou, aruncă buchetul spre Katherine și profitând de faptul că ea s-a întins să prindă florile, o ridică rapid în brațe și se așeză în locul ei. Așa că, până să înțeleagă ce se întâmplă, Katherine se trezi așezată confortabil pe genunchii lui J.D..

Acesta o contemplă îndelung, înainte de a o îmbrățișa.

– Credeam că ești o luptătoare, îi spuse.

De ce ai plecat atât de repede?

Katherine tot încerca să se adune după intrarea lui zgomotoasă, dar bărbatul era prea aproape de ea și, mai rău, se purta ca un învingător. Protestă vehement.

– Pleacă imediat.

Încercă să se ridice, dar, sub mănușa de catifea, pumnul lui J.D. era de fier!

– Nu încerca niciodată să păcălești un vânător priceput, îi murmură cu blândețe. Îți va lua urma imediat.

J.D. aruncă o privire prin încăpere, apoi continuă inflexibil:

– Ai simțit nevoia urgentă să vii ca să te refugiezi în coconul protector al amintirilor tale cu Big Jim ? Crezi că asta este soluția problemei?

– Nu am decât o problemă, îl înfruntă Katherine, sper să scap cât mai repede posibil de ea. Dă-mi imediat drumul!

Dar J.D. o strânse mai tandru la piept și-i murmură dulce la ureche:

– Taci. Travis a ținut neapărat să-ți trimită doi din peștișorii lui roșii, dar sărăcuții de ei sunt epuizați acum. Nu cred că au suportat prea bine turbulențele care ne-au chinuit la aterizarea în Denver. Așteptând sosirea acvariului, să discutăm calm. După aceea poți să strigi cât vrei. De fapt, Travis îți mai trimite ... oare cum a spus?

Ah, da, trei mii de milioane de pupici mari.

Katherine tresări când buzele lui J.D. se așezară pe obrazul ei, ca să coboare apoi spre gât.

– J.D., ce faci tu aici, de fapt?

Bărbatul, surprins, își ridică ochii spre ea.

– Câtă neatenție! exclamă el. Am uitat ceea ce era mai important.

Luă un trandafir din buchetul pe care femeia încă îl mai ținea în brațe, îl mirosi și i-l întinse.

– Am venit să-ți fac curte.

Katherine luă floarea și o apropie de obraz, din instinct.

– Să-mi faci curte, repetă, părând că nu înțelege.

– Știu că nici tu nici eu nu ne-o dorim, cel puțin în mod conștient, dar viața ne rezervă adesea surprize stranii. Nu putem s-o dezamăgim, nu-i așa?

Privi lacom buzele ei și continuă:

– A face curte este poate un obicei demodat, dar așa înțeleg eu să te recuceresc. Bineînțeles că mă aștept la o rezistență puternică din partea ta, cu atât mai mult cu cât ești persoana cea mai puțin romantică pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată. Dar am intenția să lupt și să câștig.

Își afundă privirea în cenușiul ochilor Katherinei.

– Nu ai fi reacționat în felul în care ai făcut-o în brațele mele dacă nu ai fi simțit ceva, cât de puțin, pentru mine.

Nu-ți cer mai mult, deocamdată. Te previn, atâta tot.

– Mă previi? repetă Katherine, în timp ce J.D. își apropia fața de a ei.

– Îmi aparții, îi murmură lângă buze. Ești a mea, o știi prea bine. Nu ne rămâne decât să punem câteva detalii la punct. Ca acela de a-l îndepărta definitiv pe Jim din viața noastră. Și, ca să începem, o să pleci din casa lui. Nu-ți poți petrece tot restul zilelor tale ca o văduvă. Eu nu te voi ajuta deloc. Tu ești cea care decizi ce îți dorești să păstrezi și ce nu. Dar nu mai vreau fantoma lui între noi.

– Chiar crezi că poți cu adevărat să intri în biroul meu și să-mi ordoni cum să-mi trăiesc viața? izbucni Katherine.

Sărutul pe care i-l dădu o emoționă foarte tare, încercă să se stăpânească în timp ce inhala parfumul trandafirilor care erau striviți de corpurile lor.

În sfârșit, J.D. și-a ridicat capul și se priviră mult, timp în care el păru satisfăcut de tulburarea pe care i-o provocase. Luă apoi buchetul din brațele Katherinei și-l așeză pe birou. Era mulțumit, situația evolua așa cum spera el.

– Bun. Și acum, că suntem de acord, ce-ai zice să cinezi cu mine în seara asta? Am putea discuta despre o posibilitate de a o scoate pe Iris din ghearele mele.

Katherine trebui să se abțină ca să nu izbucnească în râs. Ah, trebuia să recunoască, este abil! Un gest romantic,

pentru a o tulbura, câteva ordine date ca din greșeală și o concluzie, momeala cu care știa că o va prinde.

Da, J.D. se autodepășise.

Ei bine, dacă el depune atâta efort ca s-o atragă în plasa lui, de ce să-l refuze? O să intre și ea în joc!

Aprobă din cap și se ridică din brațele lui, fără să fie împiedicată, de data aceasta.

– De acord.

– O sun pe secretara ta ca să stabilim întâlnirea.

Se ridică și el și o urmă spre ușa pe care femeia o descuie, cu un gest sec.

– Doar un mic sfat, J.D., îi spuse fără să se poată împiedica, dacă nu să încline balanța în favoarea ei măcar să-i restabilească echilibrul. Să nu-ți închipui că vei putea, de-acum înainte, să-mi dai ordine ca unuia din subalternii tăi. Îmi iau propriile decizii, fie că îți place, fie că nu.

Se înfruntară din priviri o clipă, înainte ca o ciocănitură în ușă să le spulbere duelul tăcut.

Neștiind dacă trebuie să se supere sau să se simtă ușurată, Katherine deschise brusc ușa.

Evan Dobrinski intră în birou cu un dosar în mână. Părul lui blond era dat artistic pe spate, iar ochii lui albaștri, mari și limpezi, părură a evolua atent situația.

– Ceva nu merge, Katherine? o întrebă.

Aceasta îl văzu pe J.D. că se schimbă la față. Era gelos. Această descoperire îi încălzi inima. Era ridicol, dar plăcut, în același timp.

– Evan Dobrinski, J.D. MacLean, spuse în loc de prezentare, Katherine.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. J.D. se întoarse apoi spre Katherine și, luându-i mâna, i-o sărută, cu un gest care ar fi trebuit să însemne că îi aparținea.

– Pe diseară, îngerul meu.

Spunând aceasta, își înclină scurt capul spre Evan și ieși fluierând un blues.

***

Restaurantul era perfect. Un decor discret, mese rotunde, mici sfeșnice, muzicieni interpretând melodii languroase ...

J.D. n-ar fi putut găsi un loc mai potrivit ca s-o curteze, cum spunea el. Asta, însă, nu-i împiedeca să nu-și dea seama de mărimea prăpastiei pe care o aveau de depășit, ca să găsească o cale de împăcare.

În ciuda trecutului greu care-i unea, în ciuda dorinței fizice care-i stăpânea, căci trebuia spus lucrurilor pe nume, se priveau fără să vorbească, cu o timiditate aproape absurdă. Înghițiră gustarea și felul întâi în tăcere, schimbând din când în când apropouri vagi.

Se studiau și unul și celălalt.

În sfârșit, odată servite cafelele, Katherine scoase niște hârtii din poșeta de piele neagră pe care o avea lângă ea și le împinse spre J.D..

– Știi despre ce este vorba.

J.D. ezită o clipă. Nu putea da înapoi. Era acolo, în fața lui, frumoasă ca noaptea înstelată și, după scurta lor întrevedere din biroul ei, era mai hotărât ca oricând s-o cucerească. De data aceasta pentru totdeauna.

Evan Dobrinski și aerele lui de cuceritor îl făcură să-și dea seama cu brutalitate de faptul că nu avea de luptat numai cu amintirea lui Big Jim. Un alt bărbat ar fi putut să i-o fure în orice clipă.

J.D. îi luă mâna peste măsuța rotundă și o apropie de buze, acoperind cu sărutări pielea dulce a pumnului ei.

– Kat, amândoi știm că subiectul discuției noastre din seara aceasta nu este Iris.

Privirea pe care i-o aruncă o înfioră pe Katherine. Să fi fost vinul? Sau muzica? Inevitabilul se produsese deja ...

Simțea că nu mai are putere sau curaj să se opună mai mult timp. Pentru prima dată în viața ei, își dorea să se lase la voia întâmplării; dorea să-și spună: mâine, da, mâine vom vedea ce va fi.

– Ai dreptate, îl aprobă ea în șoaptă. O să vorbim mai târziu despre asta.

Fără s-o scape din ochi, bărbatul își apropie obrazul tare și cald de mâna ei.

– Ești atât de frumoasă, îi șopti. Katherine ... să mergem.

– Unde?

– La mine.

Capitolul 8

Erau acolo, timizi ca doi adolescenți, în ciuda atitudinii degajate pe care o abordau. J.D. își scoase primul haina.

– Aștept de atâta timp clipa asta, îi șopti cu o voce pe care emoția o făcea să tremure.

Peste rochia de mătase roșie, Katherine purta un bolero încântător din același material. Îl așeză pe spătarul canapelei. Inima îi bătea atât de tare, încât se temu că nu-și va auzi glasul.

J.D. se apropie încet de ea, desfăcându-și cravata.

– Acest Dobrinski, o întrebă. Este amantul tău?

– Evan? Este un asociat.

– E topit după tine. Sunt sigur.

– Ești nebun. Relațiile noastre sunt strict profesionale.

– Nu pot suporta ideea că te atinge un alt bărbat.

În clipa aceea o ridică în brațe și o purtă până în camera lui unde o așeză pe pat.

Se întinse și el lângă ea.

Privindu-l, Katherine remarcă atenția încordată cu care o supraveghea, ca un animal de pradă. Din nou o cuprinse teama că va fi devorată dacă i se va supune. Făcu un gest de retragere, dar J.D. n-o lăsă să scape.

– Nu, Katherine. De data aceasta nu te voi mai lăsa să pleci până nu-mi răspunzi la întrebări. Este ultima noastră șansă.

Vorbind, mâinile lui puternice și abile îi ridicau marginea rochiei, îi desfăceau centura, îi descopereau un umăr. Katerine se împotrivi puțin, dar fără convingere. O parte din ea se predase deja. Iar când J.D. îi luă buzele în stăpânire, orice urmă de rezistență dispăru.

Hainele căzură una câte una, îndepărtate în grabă, cu gesturi febrile care însoțeau cuvinte fără șir și suspine răgușite.

În sfârșit goi, atingerea celor două corpuri lipite unul de altul, eliberate de îngrădirea hainelor îi înfierbânta. Gura lui J.D. alerga peste tot corpul ei, smulgându-i gemete sufocate, aventurându-se către secretele intimității ei, dulce și insistentă, caldă și umedă, în același timp.

Și atunci când Katherinei îi scăpă un strigăt, J.D. se lăsă asupra ei, cu toată greutatea lui, încordat ca un arc.

– Spune-mi că niciodată n-a fost la fel cu el, îi ceru mânios. Spune!

Mâinile femeii alunecară de-a lungul brațelor amantului ei, pe talia lui îngustă, pe spatele lui larg și puternic. Bineînțeles că niciodată nu a fost la fel cu Jim. Dar cum să i-o spună? Putea să-și deschidă inima și sufletul în fața lui? Nu i-ar înfige un pumnal, cum o mai făcuse deja, cu ani în urmă?

Luptând cu lacrimile, deschise ochii și-i fixă în privirea neagră care se afla deasupra ei.

– J.D., te rog ...

– Tot ce mi-ai spus în dimineața aceea oribilă când ne-am întâlnit, șase ani mai târziu, era fals, nu-i așa? Oh, Kat, dac-ai ști câte nopți mi-am petrecut întrebându-mă...

Ochii cenușii ai tinerei femei se tulburară și o lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

– Mi te-ai dăruit pentru că mă iubeai, reluă el cu infinită blândețe. Iar eu, biet imbecil care am fost, ți-am aruncat în față această dragoste.

Te-am rănit.

Femeia continua să-l privească, spunându-i în felul acesta mult mai mult decât toate mărturisirile pe care le-ar fi pronunțat. J.D. își reluă confesiunea.

– Te-a durut atât de tare, încât ca să te răzbuni, ai lovit orbește. Oh, Katherine, scumpa mea.

Bărbatul își îngropă fața în scobitura gâtului femeii, inimile bătându-le la unison, în sfârșit, în timp ce corpurile lor lacome erau gata să se iubească.

Katherine închise ochii și-l primi în ea cu un suspin de abandon și de bucurie sălbatică. Imediat curentul pasiunii îi luă, îi înălță cu forța lui primitivă, înainte de a-i purta spre țărmurile unei plăceri a cărei frumusețe și intensitate îi umplu de fericire, în timp ce-și făceau promisiuni de dragoste veșnică.

***

Mai târziu, îmbrățișată tandru de brațele lui J.D., Katherine își simți corpul îngreunându-se de un somn binefăcător și acaparant. Fericită să simtă răsuflarea lui J.D. pe obraz, adormi încântată.

A doua oară, furtuna o surprinse chiar înainte de a redeveni conștientă, iar J.D. intră în ea cu o blândețe și o încredere cărora le răspunse cu ardoare, încolăcindu-se în jurul lui, ca să-l simtă mai aproape.

– Acum ești a mea, murmură el.

– Da ...

Nu fusese niciodată a altuia. Doar el avea puterea s-o emoționeze sau s-o sfâșie, puterea de a o face să moară de durere sau de plăcere.

Se agață de umerii lui. Își apropie buzele de vena care i se zbătea la gât, răspunzând fiecărei mișcări a corpului lui, lăsându-se în voia lui, alternând mângâierile și sărutările gata să primească și să dea totul. Și, mai mult decât explozia de senzații pe care o avură în același timp, cuvintele lui J.D., murmurate la urechea ei, întăriră o legătură indestructibilă.

– Kat, oh, dragostea mea. Nu a mai fost nimeni niciodată, doar tu.

***

J.D. deschise ochii cu regret.

Se lumina de ziuă în Denver, întorcând deja o foaie peste amintirile nopții lor arzătoare.

Ceea ce și-a dorit mereu era deja de domeniul trecutului ... și făcea să se nască în el o angoasă devorantă.

Lipită de el, Katherine dormea cu buzele întredeschise și roșii încă de la sărutările lor. Era femeia lui, cea care nu încetase niciodată să-i aparțină, în ciuda despărțirii, a urii și a durerii lor. În noaptea aceasta i se abandonase în totalitate, uitând certurile lor sau cel puțin îndepărtându-le pentru moment, ca să-l urmeze în rătăcirile pasiunii. Katherine, războinică, amazoană orgolioasă și neînvinsă se transformase într-o pisică iubitoare și învăluitoare, arcuindu-și corpul suplu ca să-l primească mai bine pe amantul ei, urmându-l și chiar adesea luându-i-o înainte, către unirea totală care se naște doar într-o dragoste profundă și adevărată. Dar va ști să recunoască, atunci când se va trezi?

J.D. își contempla frumoasa iubită adormită, torturat de incertitudini.

Nu, așa cum o cunoștea pe mândra și sălbatica lui Kat, de îndată ce va deschide ochii va continua lupta. Se va lepăda, va nega pasiunea care i-a unit și dacă el se va apăra, dacă îi va aminti de noaptea lor, îl va acuza de aroganță, Astfel ținea ea pe toată lumea la distanță: neîngăduind

niciodată să te apropii prea mult de ea, rămânând de neatins și cultivându-și iluzia că are totul sub control.

A reușit s-o facă să depună armele și, fără îndoială că o va mai face. Dar întotdeauna pentru puțin timp, câștigând bătălii, fără să câștige niciodată războiul.

Se vor consuma și unul și altul în această luptă zadarnică și cine putea garanta că dragostea lor va rezista?

Nu, trebuie să găsească o altă metodă ca să învingă rezistența Katherinei. Și pentru aceasta trebuie s-o oblige să devină conștientă de propriile ei dorințe.

Katherine visa cu ochii deschiși. De două săptămâni nu se putea gândi la nimic, cu excepția amintirii fierbinți încă, a nopții petrecute cu J.D.

Suspină, își împinse scaunul și se duse în fața ferestrei imense a biroului ei. În depărtare, turnul MacLean, inflexibil și trufaș își înălța coloana strălucitoare a birourilor înșiruite pe verticală.

Ca J.D.

Femeia suspină din nou și se întoarse spre ușă, de unde se auzise o ciocănitură.

– Intră.

Mandy apăru în prag, sau cel puțin contururile siluetei ei, pentru că avea figura ascunsă de un imens buchet de trandafiri roșii.

– În curând nu vom mai avea glastre, îi spuse asistenta, punând florile pe biroul avocatei.

– Mulțumesc, Mandy. Mă ocup eu.

După ce ușa se închise se apropie de flori și luă cartea de vizită ascunsă printre cupele trandafirilor. Cu scrisul lui sigur, J.D. scrisese doar două cuvinte: "Îți lipsesc?"

Tânăra femeie se întoarse din nou spre geam și murmură:

– De moarte. Dar cum vei afla dacă nu vii să te convingi singur?

O uluise atitudinea recentă a lui J.D. Părea că o evită cu mare grijă și, totuși, nu trecea o zi fără ca el să nu-și facă simțită prezența, într-un fel sau altul: îi trimitea flori, mici daruri, îi dădea telefoane sau prin intermediul lui Travis. Dar niciodată nu încerca s-o vadă.

Ultima amintire pe care o avea despre el era cea a unui amant pierdut, aplecat peste corpul ei gol, cu ochii strălucind de o lumină sumbră și fierbinte. În dimineața care a urmat nopții lor de dragoste, Katherine s-a trezit singură în apartamentul luxos al lui J.D., care dispăruse, lăsându-i doar un trandafir pe perna de lângă ea.

La început dezamăgită, derutată și chiar rănită, Katherine plecase, încercând să uite.

Această noapte nebună, a cărei amintire o făcea și acum să freamăte, o lipsise de stăpânirea de sine care făcuse din ea pe Katherine Dalton Kelly.

Pe măsură ce orele treceau, se simțea invadată de un sentiment straniu, ca o nemulțumire, un fel de chemare a corpului ei, căruia îi neglijase atâta vreme dorințele.

Dar ce dorințe?

Nu avusese niciodată până la revenirea lui J.D. în viața ei. Munca îi ajunsese!

Și acum?

Femeia avu un mic surâs neîncrezător. Acum suspina, își îngropa fața în trandafiri, se îmbăta de parfumul lor și își lăsa imaginația să creeze fantasme! Acum, amintirea nopții ei de dragoste cu J.D. o bântuia într-atât încât nu mai putea dormi. De altfel, nici nu se mai ducea acasă, preferând de câteva zile să doarmă pe canapeaua largă din birou.

Treptat, își lua rămas– bun de la trecut ...

Katherine luă o vază pe care o umplu cu apă de la chiuveta din cabinetul ei de toaletă și, în timp ce aranja florile, mirosind fiecare trandafir, înainte de a-l pune în apă, își lăsă mintea să se întoarcă la J.D. și la tulburările pe care le-a provocat în viața ei.

Luase deja hotărârea să vândă casa imensă a lui Jim. Aparținuse căsniciei lor și celor opt ani de văduvie.

Pe scurt, aparținea unor alte vremuri, unei alte femei. Nu își va renega absolut deloc trecutul. Îl va lăsa însă pe marginea drumului, ca să poată merge mai departe. Apoi, urma problema lui Iris și a dependenței ei financiare de J.D. Mai mult ca niciodată, Katherine era hotărâtă să cumpere partea pe care i-o luase J.D. din afacere, ca s-o dea înapoi surorii ei. Sarcina va fi grea, dar încă nu și-a spus ultimul cuvânt.

În sfârșit, încă ... mai ales ...J.D.

J.D. și relația lor, dacă se putea numi astfel. De două săptămâni o tulbura, cu o plăcere diabolică. Făcea pe seducătorul misterios și nevăzut.

Fără îndoială, se aștepta să se ducă la el, tremurând de dorință și emoție, și să-i mănânce din palmă!

Poate să aștepte mult și bine!

Dar, nimic nu o împiedica să nu-l prindă în propria lui capcană!

Credea că poate s-o manipuleze după cum are chef? Dar și ea îi cunoștea punctele slabe. De ce nu s-ar servi de acest atu, ca să obțină eliberarea surorii ei din asociația cu el?

Își aminti că J.D. îi spusese că se va duce, cu unul din camioanele lui, într-un oraș din Sud. Trebuia să caute lemn pentru Iris. Păruse chiar că îi lansează o invitație,

vorbindu-i de instalația din cabină unde se putea dormi confortabil. Nu realizase, pe moment, dar era o invitație să-l însoțească. Ei bine, de ce nu? Katherine surâse dintr-o dată, ca un copil gata să facă o șotie ...

***

Trei zile mai târziu, de-abia se lumina de ziuă când Katherine văzu imensul camion al lui J.D. apărând la colțul străzii ei. Se opri în fața ei și, după ce s-a instalat confortabil lângă el și după ce i-a urat bun venit, J.D. a pornit la drum.

Orașul dormea încă în timp ce uriașul vehicul a traversat străzile, până la intrarea în șoseaua națională, unde s-a așternut la drum, pe asfalt, ca un monstru strălucitor, scăpat din vizuina lui.

Cu o caschetă de baschet pe cap, J.D., cu privirea înainte, conducea degajat. Când l-a depășit un camion, însoțit de un concert de claxoane, înjură cu o voce care nu invita deloc la un schimb de amabilități.

Katherine nu a comentat. Îl observa mirată și amuzată în același timp, în rolul acesta necunoscut pentru ea, de urs lacom.

– E cafea în termos, îi spuse brusc. Servește-mă cu o ceașcă, vrei?

– Da, stăpâne. Mai aveți nevoie și de altceva?

J.D. îi aruncă o privire ucigătoare, mormăind câteva reflecții la adresa femeilor care au îndrăzneala să fie bine dispuse dimineața.

– Ai avut o noapte proastă, iubitule? îl întrebă ea, nevinovată.

– O nouă colonie de pești roșii a văzut lumina zilei. Bineînțeles că Travis a vrut să asiste la nașterea tuturor. A durat până la trei dimineața. Și în tot acest timp nu a încetat nici o clipă să-mi vorbească de tine și să-mi spună cât de minunată ești.

– Atunci Travis e bine? îl întrebă femeia în timp ce îi turna cafeaua.

– Cum nu se poate mai bine. Cel puțin, el doarme.

– Nu e ușor să faci pe superman, remarcă ea, ușor zeflemitor.

J.D. se încruntă.

– Îți bați joc de mine?

– Dumnezeule mare, nu!

– Atunci, renunță la acest ton.

Katherine îi oferi cel mai frumos surâs al ei. Se simțea în plină formă.

– Încă o cafea?

El o privi o clipă.

– Aș prefera să te apropii puțin.

Toată stăpânirea de sine a Katherinei dispăru într-o clipă.

– De ce? îl întrebă cu glas stins.

– Mi-ai lipsit, îi răspunse, simplu.

Îi luă mâna și i-o duse la buze. O întoarse cu palma spre gura lui și desenă o linie din sărutări, din podul palmei până la încheietură, trezind frisoane delicioase în tot corpul femeii. În aceeași clipă, picături mici de ploaie începură să cadă pe parbriz. În câteva clipe cerul se dezlănțui, turnând un adevărat potop pe șosea.

Camionul își încetini viteza și J.D. îl duse într-un refugiu gol de la marginea drumului.

Opri și se întoarse spre Katherine, care tăcea.

Se priviră îndelung, interminabil. Apoi J.D. o trase în brațele lui.

– Imposibil de condus pe un astfel de timp, murmură, capturându-i buzele.

Sărutul lor fu timid la început, ca și cum cei doi ar fi vrut să se regăsească.

Dar corpurile lor nu cunoșteau incertitudini.

Lipsite unul de celălalt atât de mult timp, o eternitate, ele își impuseră legea, iar pasiunea izbucni repede.

– Cerul este de partea noastră, murmură J.D. sărutând-o în spatele cabinei, tremurând ca și ea de dorință.

Capitolul 9

Era deja septembrie.

Katherine, așezată confortabil la biroul ei, asculta flecăreala veselă a lui Travis, la celălalt capăt al firului.

O vară plină de căldură omenească și o viață sănătoasă în aerul curat de la munte, dezvoltase în copil calități demne de un urmaș al clanului MacLean. Afectuos, fermecător și debordând de energie, era foarte ocupat de când se întorsese la grădiniță, să vândă micilor lui colegi peștișori roșii. Se întorsese acasă în ajun cu o pisică gata să nască, în chip de plată!

– Te iubesc tare! încheie el, plin de entuziasm.

– Și eu te iubesc tare! îl asigură Katherine, înainte de a închide.

Cum li se schimbase viața în ultimele săptămâni! Își lăsă privirea să alunece până la superbul buchet de trandafiri roșii, care trona pe birou. Cadou de la J.D.

Nici nu se ofileau bine florile că primea altele, ca și cum J.D. s-ar fi temut să nu-l uite. Se surprinse, ca aproape mereu în ultimul timp, gândindu-se la ultima lor întâlnire, când ascunși în cabina camionului, au făcut dragoste în ritmul ploii care bătea pe acoperiș.

– Visez, îi murmurase atunci amantului ei, încolăcindu-se voluptuos în jurul lui.

– Nu, e realitate, îi răspunse, ascunzându-și capul în curba ispititoare a gâtului ei.

Se apropie și mai mult de el, cu gândul la viitor.

– Oh, J.D., ce-o să facem?

– Vom încăleca împreună viața și o să pornim în galop.

– Îmi place ca lucrurile să se întâmple așa cum cred eu că e bine, J.D.

– Și mie la fel.

Dialogul luase atunci o altă formă, limbajul corpurilor înlocuindu-l pe cel al cuvintelor.

Katherine încetase să se mai neliniștească. Din moment ce puteau să comunice sincer, fără să se lase influențați de orgolii și de false păreri, problemele lor ar trebui să fie, în parte, rezolvate.

Femeia atinse cu vârfurile degetelor petalele unui trandafir.

De atunci, J.D. îi făcea o curte susținută. Ieșirile cu Travis alternau cu cinele romantice, în intimitate, și după ora zece noaptea conversații telefonice lungi.

J.D. îi invada viața și inima, dar avea grijă, în același timp, să se facă dorit. Se juca de-a v-ați ascunselea cu ea, lăsându-l pe Travis în grija ei de câte ori era obligat de afaceri să plece din Denver. Astfel, chiar și când nu era cu ea, îl regăsea în trăsăturile copilului.

Cu Travis, era simplu!

După ce îi făcea baie și se cuibărea în brațele ei, cu pleoapele grele de somn, femeia își cobora garda. Micuțul avea nevoie să fie înconjurat cu dragoste și ea putea să i-o ofere. Dar J.D. era mult mai pretențios!

Vroia totul, corpul, sufletul ... totul.

Katherine luă un trandafir și-i inspiră îndelung parfumul. Vocea amantului ei îi răsuna și acum în urechi, amintindu-i de telefoanele nocturne, pe care știa că bărbatul le programa ca s-o tulbure. Era maestru în arta de a se juca, de a tulbura. Lent, abil, o tenta, o făcea să-l dorească.

Până când?

Katherine simțea că îi venise rândul. J.D. riscase și aștepta de la ea să i se ofere.

Începu să-și răsucească verigheta și solitarul de la mâna stângă, faimosul diamant Kelly.

Se pare că mărturiile vieții ei cu Big Jim, începuseră dintr-o dată s-o deranjeze.

Le purtase atât de multă vreme, dovezi ale dragostei care îi unise, în amintirea bărbatului care îi fusese mentor și prieten bun, singurul. Dar viața mergea mai departe și venise momentul, nu să acționeze, era prea devreme, dar să-l antreneze pe J.D. în jocul ei. Pentru asta, trebuia să-și ia rămas– bun de la trecut.

Contemplă îndelung cele două inele și le scoase, încet, din deget.

– La revedere, Big Jim, murmură cu tandrețe.

Umbra unui surâs i se contură pe buze, imaginându-și răspunsul de pe lumea cealaltă, al soțului ei:

– Hai, frumoasa mea! Dă-l gata!

Lăsă să alunece în geantă cele două inele, își privi lung mâna și deschise dosarul care se afla în fața ei, pe birou.

***

În aceeași seară, pe la ora nouă și jumătate, Katherine, instalată confortabil pe canapea, ridică telefonul.

– MacLean la telefon, auzi vocea grăbită a lui J.D.

Katherine surâse.

– Eu sunt.

– S-a întâmplat ceva?

I se păru atât de neliniștit, încât se simți vinovată că se juca astfel cu el.

– Nu. Totul e bine. Ce faci?

– Hârțogărie, suspină el. Suntem pe punctul de a pune la punct o nouă grilă de orar, pentru a grăbi circulația mărfurilor, apoi, mâine dimineață am o întâlnire, ca să cumpăr un nou parc de mașini.

– Te deranjez? îl întrebă, lasciv.

– Kat, dacă nu-mi spui imediat motivul telefonului, o să sar în mașină și o să vin să-ți pun personal întrebarea.

Femeia surâse victorioasă. Chiar îi plăcea să-și tulbure astfel amantul.

– Dar, J.D. mă pregăteam să mă culc ...

Urmă o scurtă pauză, apoi râsul ușor răgușit al lui J.D. îi răsună delicios în ureche.

– Asta să fie prima mea invitație în sanctuar?

– Ai mai venit.

– Ca să-l aduc sau ca să-l iau pe Travis, într-adevăr.

Dar nu despre asta este vorba. Ce faci, Kat scumpo? Încerci să mă îmblânzești?

Fămeia închise satisfăcută ochii. Acest flirt prin telefon îi dădea niște senzații necrezute. Descoperea puterile extraordinare ale imaginației și nimic nu i se mai părea imposibil. Niciodată nu se simțise mai femeie, mai senzuală.

– Mă simt ... reluă ea, abia șoptit. Sunt atât de singură în apartamentul ăsta mare ...

– Anunță-l pe portar să mă lase să intru. Vin în zece minute, se auzi vocea gâtuită a lui J.D.

Triumfătoare, Katherine îi dăduse lovitura pe care o calculase.

– Nu în seara asta, iubitule. Mâine trebuie să apăr o clientă într-o afacere importantă. Voi avea nevoie de toată energia.

După o pauză bine calculată, continuă:

– Și apoi trebuie să încerc îmbrăcămintea lui Abigaelle, ca să aleg costumația pe care o voi purta la inaugurare.

– Ce îmbrăcăminte?

– Oh, știi, chestiile acelea drăguțe pe care Iris le-a descoperit în pod. Vreau să mă asigur că ...

– Vechiturile alea sunt indecente, o întrerupse categoric, J.D. Îți interzic să apari în vechiturile alea ridicole.

– Parcă îmi amintesc că nu de mult, toate aceste vechituri ți-au plăcut, remarcă surâzând, femeia. Și apoi, nu cred să ai ceva de spus la capitolul ăsta, dragul meu.

– Kat! reluă nerăbdător J.D.

Savurându-și victoria, Katherine se întinse languros pe canapea.

– Totul va fi bine, iubitule, îi spuse, numai lapte și miere, în momentul în care el termina, în sfârșit cu protestele. Să ai vise frumoase! Noapte bună!

Închise și, încântată, începu să danseze prin salon.

Cât de frumoasă și amuzantă poate fi viața!

***

A doua zi, în jurul orei trei, Katherine își îmbrățișă clienta, după anunțarea unui verdict care urma să revoluționeze analele justiției din țară. Tocmai obținuse o frumoasă victorie pentru drepturile femeilor în cadrul firmelor.

Așteptând să se golească sala, își așeza hârtiile în mapă, când simți un parfum familiar și mâna mare și caldă a lui J.D. îi cuprinse ceafa.

Își ridică ochii, surâzând spre el.

– Am câștigat.

– Și te-ai bătut ca o leoaică superbă ca să ajungi aici.

Femeia se ridică și într-un gest spontan, îi dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr negru. Nu era cine știe ce. Un gest firesc și tandru între un bărbat și o femeie, dar care trăda relația lor strânsă.

– Pari epuizată. Ar trebui să mergi acasă și să te odihnești.

– Nu e o idee rea.

J.D. se holba le ea.

– Cum? Îmi aprobi sugestiile? Fără să te opui? Trebuie marcată ziua asta.

– Știu să recunosc o idee bună. Am o singură obiecție de făcut. Este atât de plictisitor să-ți faci siesta singură ...

J.D. o privi o clipă, vrăjit de femeia delicios de tentantă care părea să iasă la iveală de sub armura fragilă a războinicei. Cât era de nerăbdător să-și unească pentru totdeauna viața cu ea! Dar mai întâi, avea altceva pe cap.

Plecară de mână din sala de ședințe.

Câteva ore mai târziu, Katherine se trezi în patul ei, pe jumătate dezbrăcată, cu o cană de ceai rece uitată pe noptieră. Lângă ea, J.D., cu cămașa descheiată și picioarele goale, dormea ușor.

În loc de siesta cu dragoste, adormise pur și simplu sub mângâierile experte ale lui J.D. care, masând-o, îi îndepărtase tensiunea zilei.

I se părea atât de tulburător și intim să aţipească în brațele unui bărbat! Ca și cum corpul și sufletul ei știau că pot să se abandoneze fără grijă, când J.D. veghea.

Da, cu siguranță, viața lângă acest om puternic și tandru în același timp, putea fi delicioasă.

***

J.D. era așezat în ulimul rând al sălii de judecată. O observa pe Katherine în timp ce-și contrazicea fără milă un martor recalcitrant. Soarele de septembrie pătrundea prin ferestrele imense și dădea reflexe roșcate lambriurilor, în timp ce redutabila avocată se învârtea ca un leu în cușcă, în fața omului care depunea mărturie.

Începuse un contra interogatoriu, distrugând pe rând argumentele omului pe care trebuia să-l determine să revină asupra afirmațiilor făcute. Dacă era să-l privești, nu mai avea mult până să clacheze și J.D. privea fascinat spectacolul.

Katherine era zdrobitoare. Fiecare zi care trecea îl făcea să fie tot mai îndrăgostit de ea. Relația lor evolua lent, spre o rezolvare satisfăcătoare.

J.D. își strecură mâna în buzunar și pipăi cutiuța mică de catifea pe care o purta cu el peste tot. Cumpărase inelul a doua zi după noaptea lor de neuitat în camion. Gata să i-l pună pe deget, nu aștepta decât un semn din partea ei.

Katherine tocmai sesizase un cuvânt imprudent din partea martorului ei. Urmă un tir nervos de întrebări și răspunsuri, timp în care martorul își pierdu, în sfârșit, cumpătul. Până la urmă păli, se bâlbâi și începu să se încurce în minciuni, permițându-i astfel avocatei să facă dovada relei sale credințe.

Într-o clipă, situația se răsturnă, ca și finalizarea procesului. Katherine câștigase.

Se întoarse spre locul ei și, în timp ce se apropia, căuta în sală privirea lui J.D., împărțindu-și victoria cu el.

***

Vântul înghețat de la Polul Nord bătea puternic, la sfârșitul acestei zile de octombrie, anunțând zăpezile care

se apopiau. Casa mare a lui Iris răsuna de râsetele lumii bune din Denver. Femeia, secondată îndeaproape de J.D., nu-și precupețise nici un efort pentru seara cea mare a inaugurării.

Tot ce însemna personalitate în acest oraș, se grăbise spre întâlnirea cea mai elegantă a sezonului, ca să descopere noul loc de vilegiatură la modă: "La Abigaelle".

Caracterul excepțional al festivităților era dat de faptul că invitații acceptaseră, din principiu, serata cu tentă retro, îmbrăcându-se pentru această ocazie, în stilul sfârșitului de secol XIX.

Era chiar prevăzut și un spectacol de epocă, pe o estradă amenajată în mijlocul sălii de festivități.

– La sfârșit, îi spunea Iris surorii ei, cu care discuta detaliile de ultimă clipă, luminile vor tremura, sugerând prezența fantomelor. Nu e o idee grozavă?

Iris era încântătoare, cu talia strânsă într-o rochie grea, din satin azuriu, amplu decoltată. Agitația îi făcea ochii să strălucească.

Cât despre Katherine, optase pentru toaleta în care o surprinsese J.D. în seara aceea. Își mai acoperise totuși goliciunea cu un capot amplu din mătase neagră, pe care îl purta desfăcut.

– Privește mutra lui J.D., reluă Iris.

Nu te slăbește din priviri nici o clipă. Îl torturezi cu ținuta asta. E capabil să-i provoace pe toți bărbații la duel.

– Iris, ai greșit secolul! Epoca în care domnii se băteau și mureau pentru frumoasele lor a trecut de mult, crede-mă! Vezi peste tot drame și pasiuni dezlănțuite.

– Poate, dar asta nu împiedică pe nimeni să fie posesiv când iubește. Iar J.D. te iubește. Oh, Kat, când îmi veți da vestea cea bună? E mult timp de când o aștept.

– Și, de cât timp, mai precis? Nu mi-ai spus niciodată care a fost rolul tău în povestea asta. Mă întreb uneori ...

– Ce anume? întrebă Iris, cu nevinovăție. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să ghicești ce se petrece între voi. Dar suspansul devine uneori greu de suportat. Fii atentă, draga mea.

Katherine căută privirea lui J.D. peste mulțimea invitaților. În compleul lui negru, cu cămașa albă și vesta de mătase sub redingota de catifea, avea un aer sumbru și sălbatic. De altfel, farmecul lui misterios nu trecuse neobservat nici de ceilalți invitați ... Deja o blondă se apropia de el, pregătită să-i atragă atenția.

Katherine se încruntă. Da, Iris nu se înșelase. Suspansul devenea greu de suportat pentru toți.

– Nu te speria, murmură gânditoare. Deznodământul nu trebuie să mai întârzie.

Iris o lovi ușor pe umăr și se îndepărtă.

Katherine luă o cupă de șampanie de pe platoul purtat de un chelner printre invitați, și,în timp ce sorbea licoarea înțepătoare, continuă să supravegheze, cu coada ochiului, conversația dintre J.D. și blondă. Femeia flirta scandalos, iar el o încuraja râzând la inepțiile pe care probabil că i le servea.

Katherine Dalton Kelly se înnegrise de gelozie. Gândul că alta putea să se apropie de J.D. cu intenția de a-l seduce, o chinuia teribil. Încă o emoție necunoscută de ea până atunci. O trăire pe care a considerat-o mereu nedemnă de ea.

Își goli cupa de șampanie și se îndreptă hotărâtă spre bărbatul "ei".

– Vreau să-ți vorbesc, îi spuse fără să se folosească de vreo introducere, sau să se scuze în vreun fel.

În situația de război, trebuie să știi cum și unde să ataci.

Dacă J.D. a fost sau nu surprins de acest atac imediat, nu lăsa nimic să se vadă.

– Sigur că da, dragă prietenă.

Se scuză față de interlocutoarea lui și o urmă pe Katherine la etaj.

– Te distrezi bine? îl întrebă Katherine.

– Nu prea rău, mulțumesc. Și tu?

Ținuta ta, sau mai bine zis, lipsa ținutei tale, este unul din subiectele arzătoare ale serii.

– Spune ce vrei. Zeci de femei sunt îmbrăcate ca mine în seara asta.

– Poate, dar nici una dintre ele nu este îngerul justițiar al unei bande de jurnaliști în căutare de titluri șocante. Și apoi, îți cerusem foarte clar să nu te îmbraci astfel.

– Aceasta este motivul pentru care ai lăsat-o pe blonda aceea îngrozitoare să ți se agațe de gât?

– Vorbești de Yasmine?

– Ar fi trebuit să-mi închipui că are un astfel de nume.

Katherine devenise conștientă de întorsătura periculoasă pe care o luase discuția lor. O orbise furia. Își dorea, dintr-o dată, să poată striga tuturor că J.D. era al ei. Nu mai era timp pentru ezitări. Vroia să se mărite. Să facă din el soțul ei în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

J.D. se apropiase de ea cu o lucire stranie în ochi, în timp ce o lua în brațe.

– Frumoasa mea, delicioasa mea rebelă, sunt dispus să discut cu tine termenii contractului nostru de viitor, de îndată ce vei dori.

– Ar trebui s-o luăm în ordine logică, spuse ea.

– Logică, spui?

Buzele lui J.D. atinseră ușor buzele femeii, apoi alunecară ușor de-a lungul gâtului ei.

Străduindu-se să nu-și piardă controlul, Katherine inspiră profund.

– Da ... mai întâi, e vorba lui Iris ...

J.D. o privi uluit și amuzat.

– Katherine, dragostea mea, ți s-a spus vreodată că ești femeia cea mai nedelicată și mai puțin romantică din lume?

Ultimii invitați plecaseră cu avioanele lor particulare sau se retrăseseră în camerele hotelului. Era ora trei dimineața, dar Katherine nu avea de gând să doarmă.

– Nedelicată, grosolană, lipsită de romantism, bombănea în timp ce-și înnoda în jurul gâtului panglicile de satin ale unei cape ample, din mătase neagră. Își puse gluga pe cap.

– Voi ști foarte bine să-i demonstrez că se înșală.

Luna, rotundă și plată, părea agățată deasupra cabanei lui J.D. Katherine pândea. Îl aștepta să adoarmă. În sfârșit venise momentul să schimbe imaginea pe care o aveau toți despre ea. Căci atunci când Katherine Dalton se îndrăgostește de J.D. MacLean, schimbările sunt spectaculoase.

Luă coșul pe care îl pregătise și verifică pentru ultima oară dacă lipsea ceva: lumânări, bunătăți de ciugulit între

două partide de amor, câteva ornamente din lada lui Abigaelle.

Era gata pentru ei scena de seducție!

***

– Am stricat totul, gemu J.D.

Katherine îi lipsea. În ciuda încăpățânării ei, și-o dorea aproape.

În ultimele două săptămâni se forțase să stea departe de ea, ca s-o forțeze să înțeleagă că nu putea să domine chiar totul pe lumea asta. Îi plăcea s-o vadă luptătoare, măreață, triumfătoare, dar nu când era vorba de dragostea lor.

J.D. adăugă un lemn pe focul din șemineu și își aruncă ochii pe geam.

În clipa aceea, văzu o umbră trecând prin fața ferestrei. Auzi, câteva clipe mai târziu, clanța ușii mișcându-se ușor, ca și cum a-i încerca s-o deschizi fără să faci zgomot. Cineva încerca să intre în cabană!

Sări în picioare, alergă la ușă și o deschise larg.

În prag era ... Katherine, învăluită într-o pelerină neagră, lungă, cu fața ascunsă de glugă. Sări ... înainte de a bate din picior.

– Ar fi trebuit să dormi! exclamă necăjită.

J.D. o trase rapid înăuntru.

– Ce faci afară pe un astfel de frig, și la ora asta?

O privi mai atent, observându-i ținuta și coșul, apoi o întrebă, surâzând:

– Mai întâi, spune-mi cine ești? Scufița neagră sau fantoma lui Abigaelle?

– Katherine își așează, dezamăgită, coșul pe masă.

– Dacă mi-ai fi lăsat timp să intru și să-mi pun planul în aplicare, n-ai mai fi întrebat, îi răspunse.

Se întoarse și își dădu gluga jos. Frigul îi înroșise obrajii, iar flăcările căminului făceau să-i strălucească în mod ciudat ochii cenușii.

Îl privi cu seriozitate.

Încet, foarte încet, lăsă să-i alunece de-a lungul brațelor capa neagră. Pelerina îi căzu la picioare cu un fâșâit ușor. Lui J.D. i se tăie respirația pentru o clipă.

Femeia din fața lui nu era doar aceea pe care o iubea disperat de 2o de ani. Era, în același timp un înger cu părul blond, lung, o fermecătoare femeie învăluită în voaluri, pregătită să-și danseze fatala seducție.

Surâzând, se apropie de el și cu fiecare pas, cămașa neagră și ușoară ca un suflu de primăvară i se mula pe formele ispititoare înfierbântându-l pe J.D.

În sfârșit, se opri în fața lui. Aproape. Prea aproape pentru Katherine care simți dintr-o dată că își pierde controlul. Luptă o clipă cu dorința ei, dar cedă până la urmă, suspinând.

La dracu cu jocurile astea perverse! La dracu cu capcanele romantice! Dacă n-o lua îndată, dacă nu-i simțea corpul dur strivindu-se de al ei, dacă n-o făcea a lui pentru totdeauna, va muri pe loc!

Puse o mână tremurătoare pe pieptul amantului ei și când brațele lui o cuprinseră se simți invadată de fericire.

– Mi-ai lipsit, îi spuse în șoaptă. Te iubesc,J.D.

J.D. cutremurat de dorință, îi luă mâna și își lipi buzele fierbinți de ea. Apoi o luă în brațe și o duse în pat.

Ceea ce urmă se topi în lumina portocalie a focului. Corpurile lor goale, tremurând, gemetele sufocate, mângâierile urmate de promisiuni; în sfârșit, nebunia cărnii fierbinți, avide, nerăbdătoare, care precedă explozia eliberatoare.

– Oh, Kat, îi spuse J.D., te iubesc.

Kat își întoarse puțin capul ca să-l sărute.

– Repetă, șopti ea. Dacă mi-o spui de trei ori, va fi adevărat, pentru totdeauna.

J.D. surâse și se supuse.

Deja, mâna lui aluneca tandru de-a lungul curbelor femeii, întârziind pe talie, coborând pe pântece, înainte de a se aventura mai departe, în locuri magice și secrete.

Katherine se lăsă în voia lui, copleșită.

– E rândul tău s-o spui, acum, reluă J.D. Și vom putea s-o luăm de la capăt.

Epilog

Katherine nu-și spusese ultimul cuvânt.

Erau căsătoriți de o lună, iar J.D. refuza să admită că era romantică.

Ascultând vocea gravă și puțin răgușită a lui J.D. cântând sub duș versiunea lui de la "Love me Tender", Katherine se înfioră, strângându-și halatul lung de mătase în jurul corpului.

Aprinse lumânările din sfeșnicele de argint și se uită atentă în jur.

Totul era gata. Masa cu fața de masă brodată, tacâmurile de argint, cupele strălucitoare de cristal, șampanie și, în surdină, Mozart.

Nu lipsea decât regele sărbătorii.

J.D. cumpărase această cabană ca să aibă un loc al lor, pierduți de lume. Travis era la Iris pentru tot weekendul, erau singuri în mijlocul munților, aproape de cer și de brazi.

De o lună, viața lor era o continuă încântare.

Se surprinsese ducând o viață echilibrată, muncind mai puțin, mâncând corect și mai ales, odihnindu-se și făcând dragoste.

O șoaptă familiară îi întrerupse gândurile. J.D. era acolo.

– Te iubesc, Katherine.

– Și eu te iubesc, șopti ea lângă buzele soțului ei.

Ezită ușor, dar J.D. simți imediat. Deschise ochii și o privi atent.

– Dar?

Katherine mângâie blând contururile feței lui.

– Kat, iubito, pui ceva la cale?

– Într-adevăr, îi răspunse. J.D., iubitule, nu crezi că e cazul să vorbim despre datoriile lui Iris? Tot mai sunt dispusă să-ți ofer un preț bun pe ele, să știi.

– Nici o șansă, îi răspunse tărăgănat. Dar sunt dispus să profit de toate vicleniile pe care le-ai pregătit ca să mă convingi.

Katherine nu se lăsă rugată. În cele din urmă, J.D. sfârși prin a recunoaște că era, la urma urmei, delicios de romantică.

Sfârșit